

The book is owned by ฤๅณ๑์

Typed to Word Document by ฤๅณ Somerset

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

เทพ วิทย์

ปีศาจบ้านร้าง

ป.อินทรปาลิต

เนื่องจากบ้านรัตนดิลก อยู่ใกล้สถานที่สำคัญแห่งหนึ่งและบริเวณใกล้เคียงก็มีบ้านชองหนาแน่น ประกอบทั้งทางการได้แนะนำให้ราษฎรอพยพออกไปให้ห่างจากที่ชุมนุมชนเพื่อป้องกันภัยทางอากาศอันอาจเกิดขึ้นได้ เพราะประเทศไทยยังอยู่ในสถานะสงคราม

ฉะนั้น นายนาค รัตนดิลก จึงได้ปรึกษากับลูกสาวและลูกเขยเพื่อย้ายเคหะสถานชั่วคราว จนกว่าสงครามจะสิ้นสุดลง ครอบครัวของนายนาคต่างมีความสอดคล้องกันกับนายนาคคือตกลงย้ายไปอยู่ที่อื่น

ที่แรก นายนาคตั้งใจจะไปหาซื้อที่นอกเขตเทศบาลสักแปลงหนึ่งและปลูกบ้านหลังเล็กๆสำหรับสมาชิกในครอบครัวของเขา แต่เมื่อใคร่ครวญดูแล้วก็เห็นว่า เขาจะต้องหมดเปลืองเงินในการปลูกบ้านใหม่ เพียงแค่หาเช่าบ้านใหญ่ๆอยู่สักหลังหนึ่งก็ใช้ได้ และบ้านที่ไกลจากที่ชุมนุมชนนั้นคงหาเช่าได้ โดยไม่สู้จะยากเย็นอะไรนัก

แล้วนายนาคก็เริ่มต้นสืบหาบ้านเช่า เทพกับวิทย์ นงคราญกับนงนุชก็ช่วยกันหาบ้านเช่นเดียวกัน เชื่อว่าคงจะหาได้ในเร็ววันนี้นายนาคสั่งคนใช้ชายหญิงช่วยกันเก็บข้าวของลงหีบเพื่อเตรียมไว้สำหรับจะได้อพยพได้ทันทั่วทั้งที่

บ่ายวันนั้นเอง เพื่อนของนายนาคคนหนึ่งได้โทรศัพท์มาที่บ้านรัตนดิลก แจ้งให้นายนาคทราบว่า มีบ้านเช่าอยู่หลังหนึ่ง อยู่ในคลองบางยี่ขัน จังหวัดธนบุรี เป็นเรือนโบราณชั้นเดียว ๒ ชั้น ใหญ่โตกว้างขวางมาก เจ้าของบ้านเคยมีบรรดาศักดิ์เป็นคุณพระอะไรคนหนึ่ง แต่ป่วยเป็นโรคเส้นประสาทตายเมื่อต้นปีนี้เอง คุณนายภรรยาของเขาได้ย้ายไปอยู่กับญาติทางสะพานพระราม ๖ ส่วนบ้านหลังนี้ให้เช่าเดือนละ ๓๐ บาทเท่านั้น มีสวนส้มและเงาะ ๒ ชนิด บ้านหลังนี้เป็นบ้านร้างมาเกือบปีแล้วยังไม่มีใครเช่า เพื่อนนายนาคที่โทรศัพท์มาบอกได้แนะนำว่านายนาคควรพาครอบครัวอพยพไปอยู่ที่นั่นเพราะเป็นบ้านสวน อากาศปลอดโปร่งเย็นสบายตลอดวัน นอกจากนี้เวลามีหอยก็เป็นอันแน่ใจได้ว่าปลอดภัย เพราะในคลองบางยี่ขันล้วนแต่เป็นสวนผลหมากรากไม้

พอทราบข่าวจากเพื่อน นายนาคก็ชวนลูกสาวทั้ง ๔ คนเดินทางไปดูบ้านที่กล่าวนี้ นงคราญกับนงนุชตื่นเต้นมาก เพราะอยากอยู่สวนมานานแล้ว จะได้เก็บผลไม้กินและใช้เวลาว่างฝึกฝนตนเองให้เป็นชาวสวน เทพกับวิทย์ไม่ตื่นเต้นยินดีอะไรเลย เขาเป็นชายหนุ่มที่ยังต้องการเที่ยวและความสนุกสนาน ถ้าไปอยู่คลองบางยี่ขันธนบุรี การไปทางที่คงลำบากนิดหน่อย เพราะต้องพึ่งเรือจ้างไม่สะดวกแก่การเที่ยวเตร่ แต่อย่างไรก็ตามเมื่อหัวหน้าครอบครัวพอใจเช่นนั้น สองสหายก็คล้อยตามพ่อตาของเขา

ในราว ๑๗.๐๐ น. เศษ.

เรือจ้างบรรทุกลำหนึ่งแจวเอื่อยๆ เข้ามาในคลองบางยี่ขัน และพึ่งพ้นปากคลองเข้ามาได้เพียงเล็กน้อย นายนาค รัตนดิลก พร้อมด้วยเทพ, วิทย์ นงคราญและนงนุช นั่งสนทนากันอยู่ในประทุนเรือ สมาชิกของนายนาคลงเรือจ้างที่วัดสังเวช จ้างเหมาไปกลับเป็นเงิน ๒ บาทแต่นายนาคไม่ได้บอกจุดประสงค์ของตนให้คนเรือทราบเป็นแค่ตกลงจ้างเหมาให้แจวมาคลองบางยี่ขันและกลับไปส่งที่วัดสังเวชเวลาพลบค่ำ

พอเรือเข้าคลอง นางชกับนางคราญก็คุยกันจ้อนางนุชแววตาเป็นประกายแจ่มใสเมื่อเห็นต้นหมาก
ต้นมะพร้าวและต้นผลไม้อื่นๆ ขึ้นอยู่เรียงรายสองฟากคลอง

“ถ้าได้มาอยู่บางยี่ขัน นุชคงเป็นสุขมากเสียวะพี่นาง”

นางคราญยิ้มเล็กน้อย

“พี่ก็คิดอย่างนั้น พี่ชอบความเงียบสงบ ชอบธรรมชาติที่สวยงามและอยากจะมีชีวิตเหมือนเพื่อน
ชาวสวนทั้งหลาย ซึ่งเขาเหล่านั้นต่างมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ เอ-เมื่อไรจะถึงก็ไม่รู้”

นางนุชหันหน้ามาทางนายนาค

“บ้านที่เราจะมาเช่าอยู่ที่ไหนคะ คุณพ่อ”

นายนาคขมวดคิ้วย่น

“จะไปรู้รี”

นางนุชลื้มตาโพลง

“อ้าว แล้วทำไมถึงจะทราบล่ะคะ”

นายนาคหัวเราะเบาๆ

“คุณชอบเขาบอกพ่อว่า จากปากคลองเข้ามาในราว ๑๕ นาทีถึง บ้านอยู่ทางซ้ายมือมองแลเห็น
ถนนที่สะพานท่าน้ำมีป้ายบอกว่า บ้านว่างให้เช่า เรือไปถึงเราก็คงจะแลเห็นเอง”

เทพกล่าวถามพ่อตาของเขาเบาๆ

“แล้วบ้านนั้นมีคนเฝ้าหรือครับ”

นายนาคพยักหน้า

“คุณชอบเขาบอกว่ามี เขาเคยมาดูบ้านหลังนี้ เพื่อจะขอเช่าหนึ่งแล้ว แต่เสียของเขาตีว่า
ลักษณะของบ้านที่มไป อยู่ข้างจะน่ากลัว เลยไม่ตกลง”

เทพหัวเราะหึๆ

“คุณนายของคุณชอบแคงกลัวผีนะครับ”

“อ้อ แม่สวาทนะเธอะ กลัวเขามากทีเดียว แยกเป็นคนหัวโบราณสักหน่อย เชื่อถือในสิ่งเหลวไหล
เช่นภูตผีปีศาจ ความจริงผีสงามันมีที่ไหนกัน”

“คุณพ่อถ้าจะไม่กลัว” นางนุชถาม

นายนาคสอ้ง

“ฮะ ก็หวาดอยู่บ้างเหมือนกัน ทั้งๆที่รู้ๆอยู่เต็มอกว่าผีไม่มี พ่ออยากจะบอกเจ้าว่า พ่อกลัวความเงียบสงัด
และความมืดมากกว่าผี พ่อเป็นคนสมัยวิทยาศาสตร์เรื่องผีสงามันนางโงงพ่อไม่เชื่อ ไม่มีใครเขาเชื่อกันแล้ว
เจ้าจะกลัวผีไหมเทพ”

นายเทพริททำหน้าตื่นๆ

“ผีชนิดไหนครับ”

“ทุกชนิดนั่นแหละ”

เทพยิ้มแห้งๆ

“ไม่กลัวครับ แต่ถ้าคุณพ่อจะให้ผมไปนั่งอยู่ในป่าช้าคนเดียวในตอนกลางคืนก็ไม่รับประทานเหมือนกัน
จริงอยู่ที่ว่าผีไม่มี แต่ถ้ามันเกิดมีขึ้น” แล้วเทพก็หัวเราะ

นักร้องเสียงทองพูดเสริมขึ้น

“คนกลัวผีเป็นคนที่เราเห็นผล ผีเป็นแต่เพียงสมมุตินามเท่านั้น จะมีตัวตนมาหลอกเราอย่างไรกัน ผมเกิดมาไม่เคยถูกผีหลอกและไม่เคยกลัวผีเลย” พูดจบก็ยิ้มอย่างพากฎมิ “เมื่อเด็กๆ ผมน่าได้ว่าผมเคยไปหาจิ้งหรีดตามหลุมฝังศพและโกดังไว้ผี ไม่เห็นผีสว่างที่ไหนมันหลอกหลอนคนตายก็คือคนที่นอนหลับโดยไม่มีวันตื่นนั่นเอง”

นางนุชค้อนควับ

“อย่าพูดน้อยเลยน้ำ – พิวิทยนะรีไม่กลัวผี”

วิทยทำตาโต

“ก็พี่นะซี”

“ฮึ น่าหัวเราะให้ฟันหัก คนไม่กลัวผี แต่พอมหาหอนที่ไรคลี่ผ้าห่มคลุมโปงทันที”

นายเสียงทองผีนยิ้ม

“พี่คลุมโปงนะพี่กลัวเสียงมหาหอน ไม่ใช่กลัวผี”

คราวนี้ทุกๆ คนหัวเราะลั่น คนแจวเรือจ้างก็พลอยหัวเราะด้วย วิทยชะงักหันหน้ามองดูชายชรา ซึ่งแจวเรือเอื่อยๆ ไปตามสายน้ำ

“ฉันว่า ผีไม่มี จริงไหมลุง”

ชายชราอมยิ้ม

“ง่า-ยังงี้ก็ไม่ทราบครับ แต่ปู่ย่าตายายเป็นผู้สอนเรารู้จักกับคำว่าผี จะว่าไม่มีก็ดูจะไรอยู่”

วิทยหัวเราะ

“สมัยนี้เน้นการศึกษาและวิทยาศาสตร์ยังไม่เจริญ คนเราจึงหลงมงายเชื่อถือในเรื่องผีสว่าง เดียวนี้ไม่มีใครเขาเชื่อถือแล้ว”

ชายชราหัวเราะในลำคอ

“ผมเองก็ไม่อยากจะทำเหมือนกันครับ”

“แต่ลุงยังมีส่วนเชื่ออยู่บ้างยังงั้นหรือ”

“ครับ” คนแจวเรือพูดตามความจริงใจของเขาเพราะเขาเป็นผู้ที่ไร้การศึกษา

“ลุงเคยโดนผีหลอกหรือเปล่า” วิทยถาม

นายนาคจึ้ยปากดูลูกเขยของเขา

“อย่าไปเข้าซีตามแกเลยน้ำวิทย ไม่เข้าเรื่องเลย” พูดจบก็เงยหน้ามองดูคนแจวเรือ “พี่ชาย พี่ชายรู้จักบ้านนายแสงไหม”

คนแจวเรือขมวดคิ้วขึ้น

“นายแสงที่เคยเป็นคุณพระอัครการฯ อยู่ในคลองนี้ไซ้ไหมครับไหมครับ”

“นั่นแหละ-นั่นแหละ พี่ชายช่วยพาไปส่งที่บ้านนั่นก็แล้วกัน”

ชายชราลื้มตาโพล่ง มองดูหน้านายนาคจึ้ยอย่างตื่นๆ

“คุณง่า-คุณจะมาเข้าบ้านคุณแสงหรือครับ”

“ถูกแล้วพี่ชาย เราจะอพยพมาอยู่ที่นี่ ถ้าการเข้าบ้านหลังนี้ตกลงกันเรียบร้อย พี่ชายรู้จักบ้านที่กล่าวนี้ดีไม่ใช่หรือ”

“อ้อ รู้จักซีครับ ในคลองนี้แทบทุกบ้านผมรู้จักทั้งนั้น”

เทพชะโงกหน้าออกมาพูดบ้าง

“อีกไกลไหมลูกกว่าจะถึง”

“ไม่ไกลหรอกครับ” ชายชราตอบนอบน้อม “เลี้ยวข้างหน้าเลยวัดที่เห็นไปหน่อยก็ถึงแล้ว เอ-ใครเป็นคนแนะนำคุณให้มาเช่าบ้านคุณแสงนะครับ แปลกจริง”

คำพูดของคนแจวเรือสะกิดใจนายนาคน้อย

“เพื่อนฉันคนหนึ่งเขาแนะนำ ฉันคิดว่าบ้านหลังนี้น่าอยู่ไม่ใช่หรือ พี่ชาย”

คนแจวเรือทำหน้าที่ชอบกล แวดตาของเขามีความกลัวอะไรสักอย่างหนึ่ง

ถ้าพูดถึงความใหญ่โต กว้างขวางก็น่าจะอยู่หรือครับ แต่ว่า ผมคิดว่า คุณคงอยู่ไม่ได้”

นางนุชรีบคลานออกมาจากประทุนเรือทันที กล่าวถามชายชราโดยเร็ว

“ทำไมคะลุง ฝึดยังงั้นหรือคะ”

วิทย์คูเมียของเขา

“หลงใหลนางง ฝึสางบ่าบออะไรกันนะ”

นางนุชค้อนควับ

“ก็นางนุชกลัวนี่นา พิถีพิถันเชียว ตัวไม่กลัวก็อย่ากลัวซี” พูดจบแม้งานก็กล่าวถามคนเรือต่อไป
“บ้านที่ว้านั้นนี่ฝึดยังงั้นหรือคะ คุณลุง”

ชายชราผินหัวเราะ

“อย่าให้ผมบอกคุณเลยครับ พวกคุณล้วนแต่เป็นคนหัวสมัยใหม่ ผมบอกคุณแล้วคุณอาจจะหัวเราะเยาะผม”

เทพซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“พูดเถอะลุงเราทุกคนรับรองว่าจะไม่หัวเราะเยาะลุงเป็นอันขาด ลุงหมายความว่าบ้านที่เราจะมาเช่านี้ฝึดยังงั้นหรือ”

คนแจวเรือพยักหน้ารับรอง

“ครับ คุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่คุณ แต่ทุกคนในคลองนี้รู้ดีว่า บ้านคุณแสงที่ทิ้งไว้เป็นบ้านร้างมาช้านานนั้นฝึดยาก ไม่มีใครกล้ามาเช่าอยู่หรือครับผมรับรองว่าถ้าพวกคุณเห็นบ้านเช่าที่นั่นก็จะต้องเลิกล้มความคิดที่จะมาอยู่”

วิทย์หัวเราะเบาๆ กล่าวถามขึ้นบ้าง

“กรุณาเล่าให้เราฟังหน่อยเถอะลุง ฝึบ้านนั้นมันแสดงปาฏิหาริย์อย่างไรบ้าง หรือเที่ยวหลอกหลอนผู้คนแถวในคลองนี้อย่างไร”

ชายชราทำคอสั้น

“บรีอว-พูดแล้วชนลูกครับ อย่าพูดดีกว่า”

คราวนี้นายนาคน้อยหัวเราะสั้น

“พูดเถอะนำพี่ชาย พวกเรากำลังอยากฟังเรื่องฝึ บ้านนั้น”

นางนุชกลืนน้ำลาย ผ่านพรวดขึ้นมานั่งบนตักพี่สาว

“วู้ย อะไรกันนะยายนุช”

แม่กะต่ายปายิ้มแห้งๆ

“กลัวผีค่ะ”

นงคราญหัวเราะชอบใจ

“เป็นบ้าไปได้ กลางวันแสดๆ แล้วก็อยู่ในเรือจ้างพร้อมหน้ากันตั้งหลายคนยังงี้ ยังจะกลัวผีอีกหรือไม่เอา-
ลงไป ตัวหนักยังกะพังแป้น”

นงนุชเลื่อนตัวลงจากตักนงคราญ โผล่หน้าออกไปนอกประทุนเรือ กล่าวถามชายชราอีก

“ลุงขา ผีที่ว่านี่นะ มันคุมมากเชียวหรือ ค่ะ”

คนแจวเรือหัวเราะ

“ก็เอาอยู่เหมือนกันแหละครับ ตลอดคลองบางยี่ขันเขารู้กันทั่วว่า ผีที่บ้านคุณแสงดูร้ายมาก
ที่ดูก็เพราะคุณแสงแก่ตายไม่ได้ คือตายโหง”

เทพสะดุ้งเฮือก

“เป็นไงครับ คุณลุง ที่เรียกว่าตายโหง”

ชายชรายิ้มอย่างอารมณ์เย็น

“คุณช่างไม่มีความรู้ในเรื่องความตายเสียเลย” ชายชราพูดพลางหัวเราะพลาง “ตายโหงนะ
หมายความว่าตายด้วยอุบัติเหตุ เช่นรถทับตาย ตกต้นไม้ตายหรือม่ายก็ถูกยิงตาย ถูกฟันตาย—”

“กินก๋วยเตี๋ยวตาย” นายวิทย์พูดต่อ

คนแจวเรือทำคายน

“นั่นเขาเรียกว่าตายเพราะความตะกละครับ” แล้วก็หันมาพูดกับเทพ “เท่าที่ผมอธิบาย
ให้คุณฟังนั่นแหละครับเขาเรียกว่าตายโหง”

นายเทวฤทธิ์กั้นหัวเราะแทบแย

“แล้วที่เรียกว่าตายทั้งกลมล่ะ คุณลุง”

คนแจวเรือยิ้มแป้น นึกพากฎมิในที่ใดมีโอกาสอธิบายเรื่องลักษณะของการตายให้เทพฟัง

“ตายทั้งกลมหรือครับ”

วิทย์พูดสอดขึ้นทันที

“โธ่ เซ่อเหลือเกิน ไม่น่าจะเป็นนักประพันธ์เลยตายทั้งกลมนะ คือว่า—ง่า—

ไหนคุณลุงช่วยอธิบายแทนผมหน่อยเถอะครับ”

ชายชราหัวเราะลั่น

“คุณอธิบายเองเถอะครับ”

นายเสียงทองลั่นศีรษะ

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แะะ-แะะ”

เทพขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ยกมือผลักหน้าเพื่อนเบาๆ

“ปู่ โธ่ มาชักใบให้เรือเสีย เขาจะพูดกันเป็นงานเป็นการ พูดเล่นเสียเรื่อยเชียว”

แล้วเทพก็มองดูคนแจวเรือจ้าง “ลุงช่วยอธิบายให้ผมฟังหน่อยเถอะครับ ตายทั้งกลมนะมันเป็นยังไง”

ชายชราว่า “ออกลูกตายซีครับ”

นายเทวฤทธิ์ซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“อ้อ เขาว่าดูมากไม่ใช่หรือลุง ฝึที่ออกลูกตายนะ”

คนแจวเรือจ้างพยักหน้า

“จริงครับ ดูมากทีเดียว”

วิทย์พูดเสริมขึ้น

“น่าจะใช้ให้เฝ้าสวน”

ชายชราสอด้ง มองดูวิทย์อย่างเคื่องๆ

“นั่นหมาครับ ไม่ใช่ผี”

นายเสียงทองอ้าปากหวอ

“อ้าว-เราพูดกันถึงเรื่องผีดอกหรือลุง ขอโทษฉันนึกว่าเราคุยกันถึงเรื่องหมาเสียอีก”

นายนาคสันศิระชะช้าๆ พูดขึ้นดังๆ

“เสียนิสัย อย่างนี้เขาเรียกว่า-ง่าอะไรนะเทพ”

“ทะเลสิ่งขอรับ” เทพพูดนอบน้อม

“เออ ถูกละ” นายนาคพูดพลางหัวเราะพลางแล้วเงยหน้ามองดูคนแจวเรือ “พี่ชายเล่าให้ฉัน

ฟังแต่เพียงคร่าวๆ” ฝึที่บ้านนายแสง มันล่าแดงอิทธิฤทธิ์อย่างไรบ้าง”

ชายชราลอบค้อนวิทย์เสียก่อน จึงกล่าวกับนายนาค

“ผมจะเรียนให้คุณทราบก็ได้ครับ แต่คุณเชื่อหรือไม่เชื่อนั้นสุดแล้วแต่คุณ แต่ถ้าไม่เชื่อก็โปรดนึกเสียว่าผมเล่านิทานให้คุณฟัง ฝึที่บ้านร้างนี้หรือครับ พวกชาวสวนที่ไปเที่ยวดูเย่เกทางฝั่งพระนครกลับมามตอกลางคืนนั่งเรือผ่านมาทางนี้แลเห็นกันบ่อยๆ ครับ ฮี้-ดูซีครับพูดแล้วชนลุกชูเลยคืนไหนพระจันทร์เต็มดวงคนเฝ้าบ้านเคยพบปีศาจนายแสงเดินเพ่นพ่านอยู่ในบ้านบางที่ก็ออกมานั่งที่สะพานท่าน้ำ หลานชายของผมเองครับเคยถูกนายแสงหลอกมาแล้ว เจ้าชิตมีอาชีพในทางแจวเรือจ้างเช่นเดียวกับผมคืนวันหนึ่งเจ้าชิตแจวเรือผ่านหน้าบ้านนายแสงตอนดึกสงัด เขาได้พบนายแสงนั่งโคงผีตางเรือพายขึ้นหน้าเขาไปหายลับเข้าไปในพุ่มไม้ ชาวสวนแถบนี้โดนมาแล้วหลายต่อหลายรายเชียวครับ ที่ถึงกับจับใช้หัวโกรนก็มี”

สมาชิกในครอบครัวนายนาคนิ่งฟังอย่างสนใจแล้วต่างก็มองดูหน้ากัน

“คุณพ่อ” นงนุชพูดแผ่วเบา “เลิกล้มความคิดที่จะเช่าบ้านนี้เถอะคะ หนูใจไม่ดีแล้ว”

นายนาคขมวดคิ้วขึ้น

“อย่าทำเป็นคนไร้เหตุผลไปหน่อยเลยน่ายายนุชผีสง่าที่ไหนกันคนที่ถูกผีหลอกก็คือคนโง่เขลาเบาความคิดเห็นอะไรก็นึกว่าผี”

นงนุชทำหน้าชอบกล

“ไม่เอาละคะ คุณพ่อ หนูกลัว”

วิทย์ว่า “ไม่ต้องกลัวที่รัก ถ้าหากว่าผีมีจริงพี่จะจับมันเอง ดีที่ว่าพี่จับผีได้ตัวหนึ่ง พี่จะต้องรำรวยแน่ๆ เอมันขังกรงไว้เก็บสตาจค์คนดูซึ่งใครๆ ก็คงอยากดูผีด้วยกันทั้งนั้น”

ชายชราพึมพำกับตนเอง

“พูดกับท่านยาก เพราะท่านเป็นคนหัวสมัย โดนเข้ากับตัวเองเมื่อไรถึงจะรู้ดีรู้ชั่ว”

วิทย์ยักคิ้วกับเทพ แล้วกะซิบกะซาบเบาๆ

“ตาลุงแกพยายามจะให้เราเชื่อเสียจริงๆ จังๆ ว่าผีมีตัวมีตนจริงๆ”

นายเทวฤทธิ์จู่ปาก กะซิบตอบ

“อย่าไปขัดคอแก่เลยนะ เราฟังเล่นสนุกๆ ก็แล้วกันฉันสนใจกับบ้านร้างบ้านนี้เสียแล้วละ”

พูดจบก็เงยหน้ามองดูคนแจวเรือ “คุณลุงครับ เล่าต่อไปเถอะ”

ชายชราขี้ม้วนๆ

“ไม่ต้องเล่าหรอกครับ ถึงบ้านคุณแสงแล้วนั้น-หน้าบ้านมีศาลาทำน้ำยี่นออกมา ถ้าพวกคุณ
อยาการู้ความละเอียด ก็เชิญถามคนเฝ้าบ้านเขาดูเถอะครับเขาจะเล่าให้คุณฟังเอง”

สมาชิกครอบครัวขนาดต่างพูดกันจ้อกแจ้กจอบแจ้วในเรื่องนี้ คนแจวเรือบังคับเรือให้เหวี่ยงเข้าไปที่
ศาลาทำน้ำแล้วเรือจ้างก็หยุดเทียบหน้าบันได เสียงสุนัขตัวหนึ่งเห่าลั่น นายนาคพาลูกสาวและลูกเขยขึ้นจากเรือ

ทั้ง ๕ คนยืนอยู่ที่ศาลาน้ำ มองไปที่บ้านร้างอันเป็นเรือนปั้นหย่า ๒ ชั้น ขนาดใหญ่

ฝีมือก่อสร้างแบบโบราณ

บ้านหลังนี้มองดูวังเวงอย่างไรชอบกล มีอะไรๆ หลายอย่างที่ทำให้น่ากลัว ประตุน้ำต่างทุกๆ

บานปิดหมด บริเวณบ้านกรุงรัง ตัวเรือนห่างจากทำนน้ำราว ๑๕ เมตร ไม่มีรั้วรอบขอบชิด

แต่มีห้องร่องสวนกันเป็นเขต

“ปรี๊ดว—“ นงนุชร้องขึ้นดังๆ

นงคราญหันมาถาม

“อะไรนุช”

“น่ากลัวออกจะตายไปคะ บ้านแบบนี้ไม่น่าอยู่เลยอี๊-ชนลูกชู้ไปหมดแล้ว นุชไม่อยู่หรอกคะ ผีคงดูแลนุช”

นายนาคหันมาดูลูกสาวคนเล็ก

“ไม่อยู่จะไปอยู่ที่ไหนก็ตามใจเจ้าเถอะ บ้างจริงๆ เชียวเด็กคนนี้ ผีสงที่ไหนกันหา”

นงนุชขี้ม้วนๆ พูดเสียงอ่อย

“ก็ที่บ้านนี่นะซีคะ”

“ใครบอกเจ้าว่ามีผี”

“ลุงคนแจวเรือแกเล่าให้ฟังนี่คะ”

นายนาคอดหัวเราะไม่ได้

“เชื่อพ่อเถอะลูกเอ๊ย ผีนะมันไม่มีหรอก”

“คะ หนูจะพยายามเชื่อ”

ทุกๆ คนต่างวิจารณ์กันถึงสภาพของบ้านนี้ นายนาคว่า สงบเงียบเหมาะมากอากาศก็คงดีกว่า
ฝั่งพระนครเพราะไม่มีฝุ่นละออง และที่ที่ดีที่สุดก็คือว่า ถ้ามีหิวเกิดขึ้นก็ไม่ต้องวิตก เพราะเป็นบ้านสวน
ห่างไกลจากที่ชุมนุมชนปลอดภัยแน่ๆ

ขณะที่กำลังพูดกันอยู่นั้น ทุกๆ คนก็แลเห็นชายฉกรรจ์ในวัยกลางคนคนหนึ่งเดินตรงเข้ามา
เขาเป็นชายร่างใหญ่ค่อนข้างสูง หน้ารูปไข่ แก้มตอบ นัยน์ตาคมลักษณะท่าทางไม่น่าไว้วางใจเลย
ใบหน้าของเขาบึ้งตึง การแต่งกายนุ่งกางเกงขาสั้น สวมเสื้อคอกลม

“อู๊ตาย นั่นผีดิบหรือคนคะ พี่นง” นงนุชกะซิบถามพี่สาวเบาๆ

นงคราญจู่ปาก

“พูดอะไรนะเหลวไหล เขาเป็นคนดูแลบ้านนี้”

“ว่า-ยังกะโบริศคาลอฟ ยังงี้หนูพบกลางคืนหนูวิ่งดับแตกเลย อี-หน้าตาพิกล”

ชายผู้นั้นเข้ามาหยุดยืนเบี่ยงหน้าสมาชิกครอบครัวของนายนาค ก่อนที่เขาจะพูดอะไรนายนาคก็ซิงพูดขึ้น

“คุณเป็นผู้ดูแลบ้านนี้ใช่ไหม”

กะทาชายผู้นั้นหัวเราะเสียงซอบกล

“ครับถูกแล้ว คุณต้องการเช่าบ้านนี้หรือครับ”

นายนาคยิ้มออกมาได้ พยักหน้าแทนคำตอบ

“ฉันจะตกลงกับคุณได้ไหม”

“เสียใจครับ ผมเป็นแต่เพียงคนดูแลเท่านั้น แต่ถ้าคุณต้องการเช่าผมก็ยินดีช่วยเหลือคุณให้
ได้เช่าบ้านนี้ตามความประสงค์”

“ขอบใจมากน้องชาย เจ้าของบ้านท่านอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่สะพานพระราม ๖ ครับ”

วิทย์ถามเบาๆ

“อยู่บนสะพานนะเวอะ”

ชายผู้นั้นลืมหูลิงแล้วอมยิ้ม

“ช้าๆ ครับ เลยสะพานไปเล็กน้อย”

เทพกล่าวถามขึ้นบ้าง สายตาของเขามองดูตัวเรือนหลังนั้น

“ค่าเช่าเดือนละเท่าไรไม่ทราบ”

“๓๐ บาทขาดตัวครับ ชำระล่วงหน้า ๑ เดือน ว่าแต่คุณจะมีอยู่ได้หรือครับ”

เทพสะดุ้งเล็กน้อย

“ทำไมฉันจะอยู่ไม่ได้ ในเมื่อฉันมีเงินเสียค่าเช่า”

คนดูแลบ้านหัวเราะเสียงกังวาน

“มิได้ครับ ผมหมายถึงสิ่งที่น่ากลัวในบ้านนี้”

นางนุชลืมหูลิงหน้าซีดเผือด

“คุณน่าจะหมายถึงผีใช่ไหมคะ”

นายนาคเอ็ดตะโรลูกสาวคนเล็กทันที

“แล้วกัน จะบ้าหรืออย่างไรกัน นะ ยายนุช ผีที่ไหนกันนะ หา ให้มันมาหลอกพอหน่อยเถอะน่า
พอจะยิงให้หายท้องทีเดียว” พูดจบก็หันมาถามคนเฝ้าบ้าน

“คนแจวเรือเขาเล่าให้ฟังว่าบ้านนี้ผีดุนักเป็นความจริงหรืออย่างไร”

คนเฝ้าบ้านทำท่าเหมือนเขาหวาดกลัวอะไรสักอย่างหนึ่ง

“พวกคุณอาจจะไม่เชื่อว่าเป็นจริงก็ได้ครับ แต่ว่าผมเองซึ่งเป็นผู้ดูแลบ้านนี้ ถูกท่านที่ตายไป
หลอนหลอกจนกระทั่งต้องมานอนศาลาท่าน้ำนี้ทุกๆ คืน พูดแล้วเหมือนโกหกครับ ผมคิดว่าปีศาจ
นายของผมดุร้ายยิ่งกว่าผีทั้งหลายในโลกนี้”

เทพอดหัวเราะไม่ได้

“ที่ว่าคุณผีหลอกคุณนะ ผีได้มาสำแดงอาภัพกิริยาอย่างไร”

คนเฝ้าบ้านขมวดคิ้วยัน

“อ้าว-ตามธรรมเนียมของผี เวลาหลอกเขาก็ต้องแสดงท่าต่างๆ ให้เราเห็นนะซีครับ
เอาหัวห้อยแลบลิ้นยาวเพ้อ-“

“ยาวแค่นี้” วิทย์ถามอย่างขบขัน

“แค่นี้หรือน้อยครับ ” คนดูแลบ้านพูดพลางทำมือประกอบ “ บางทีก็เห็นเป็นร่างโครงกระดูกเดินไปมา
บนเรือนเห็นเป็นสุนัขดำตัวใหญ่ๆ บ้างเห็นเป็นแมวดำบ้างหรือม่ายก็เห็นเป็นคนเราดีๆ นี่เอง แค่ว่าออกคักใส่ฟุ้ง
ออกมาอวดเราตามประสาผี”

“ว้าย-“ นงนุชร้องลั่น “ หนูไม่อยู่แล้วคุณพ่อ”

นายนาคกับลูกเขยทั้งสองหัวเราะลั่น เทพกล่าวกับคนดูแลบ้านด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“ตาคุณผัดไปละคระมัง คนเราถ้ากลัวหนักๆ เข้าอุปาทานก็ทำให้เห็นไปเอง”

คนเฝ้าบ้านชักฉิว แต่แล้วหัวเราะ

“ผมไม่ขอร้องให้พวกคุณเชื่อหรือครับ ผมพบเห็นมาอย่างไรก็เล่าให้คุณฟังตามตรง เชิญซีครับ
เชิญไปตรวจดูห้องหับต่างๆ บนเรือนให้ทั่ว ถ้าคุณไม่เชื่อถือในเรื่องผีสาร คุณก็อาจจะอยู่ในบ้านนี้ด้วยความ
ความสุขแต่ว่ามีคนมาดูหลายต่อหลายรายแล้ว พอขึ้นไปดูบนเรือนก็ไม่ตกลง”

เทพว่า “พวกฉันไม่เชื่อถือเรื่องเหลวไหลหรือ ถ้าผีบ้านนี้มีจริง เราจับตัวให้ได้”

คนเฝ้าบ้านหัวเราะอย่างเย้ยหยัน

“ก็ลองดูซีครับ บางทีพวกคุณอาจจะมีความสามารถเก่งกาจกว่าผี”

วิทย์นึกสนุกขึ้นมากก็พูดเสริมขึ้น

“ฉันเป็นหมอผี เลี้ยงผีที่คู่ๆ ไร่ มากเช่นกุมารทอง ผีตายโหง ตายทั้งกลม”

คนดูแลบ้านนึกเกลียดหน้าหน้านายวิทย์ทันที เขาไม่พูดอะไรอีก เดินนำหน้าพาสมาชิก
ของนายนาคตรงไปที่ตัวเรือน นงนุชอยู่กับนงนุชเสียขวัญเสียแล้ว ตามธรรมดาของผู้หญิงซึ่งมักจะกลัวผี
ทั้งหมดขึ้นมาในที่เข้เลี้ยงหน้าเรือนชั้นล่างคนเฝ้าบ้านเดินไปเปิดหน้าต่างบานหนึ่งออก
แสงสว่างส่องเข้ามา คณะนายนาคต่างเข้ามาในห้องซึ่งเป็นห้องโถงกว้างขวาง

แล้วทุกๆ คนก็สะดุ้งโหยง เมื่อแลเห็นศาลพระภูมิเก่าๆ หลังหนึ่งกองอยู่กลางห้อง ตุ๊กตาบันต
เกลื่อนกลาดบางตัวก็คอหักแขนหัก นงนุชทอดถอนใจนายนาคแน่น

“คุณพ่อ อะไรคะนั่น”

นายนาคใจหายวาบ

“ศาลพระภูมินะซี ป๊ะ-ชีชลาดจังแะเด็กคนนี่”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร ความตื่นเต้นตกใจก็เกิดขึ้นแก่ทุกๆ คน ตุ๊กตากะดาดตัวหนึ่งบันเป็นเด็กผมจุก
ซึ่งกำลังอยู่กลางห้องนั้นได้เคลื่อนไหวยจากที่ของมันไปตามพื้นห้อง สมาชิกของนายนาคตัวเย็นเฉียบยืนตัวแข็ง
ไปตามๆ กัน คนเฝ้าบ้านร้องอุทานออกมาคำหนึ่ง แสดงความหวาดกลัวเหลือที่จะกล่าว

นงนุชคว้ามือพี่สาววิ่งจืดออกไปจากห้อง เทพ เทวฤทธิ์ หาใช่คนกลัวผีไม่ เขาเดินตรงเข้าไปที่ตุ๊กตา
ตัวนั้นก้มลงหยิบ มันขึ้นมาดู

“อ้อ” เขาร้องลั่นแล้วโยนทิ้ง

หนูตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งคลานออกมาจากก้นตุ๊กตาวิ่งหายเข้าไปทางซอกบันได
คราวนี้เทพกับวิทย์ต่างพากันหัวเราะลั่น

“ปู่ไร้ เจ้าหนูตัวนี้เองทำให้ใจเสีย” นายนาคพูดพลางหัวเราะพลาง เดินออกไปนอกห้องร้องเรียก ลูกสาวทั้งสอง

นางคราญกับนางนุชยืนตัวสั่นนั่งกอดอยู่หน้าบันได

“ไม่-ไม่เอาละคะคุณพ่อ” นางคราญพูดเสียงสั่น

“กลางวันแสกๆ ยังงี้มันยังเล่นงานเรา ถ้ากลางคืนละก็อแม่เขี้ยวคะ ไม่เอาแล้วคุณพ่อ เป็นตายอย่างไรหนูกี้ไม่ยอมมาอยู่บ้านนี้ ฝิดูออกจะตายไป คนแจวเรือแกพูดไม่ผิดหรอก”

นายนาคหัวเราะก๊าก

“เพลงไหล ไม่ใช่ผีสงอะไรหรอกลูก”

นางนุชพูดเสียงสั่น

“ทำไมจะไม่ใช่คะ ตึกตาเดินได้ที่ไหน มีบ้าง อี้ย- กลับเถอะคะ ประเดี๋ยวหนูจับไข้หัวโกรน”

“ตึกตาตัวนั้นที่มันเดินได้ ก็เพราะมีหนูตัวเล็กตัวหนึ่งเข้าไปอยู่ในนั้น”นายนาคอธิบายให้ลูกสาวฟัง

“ที่แรกพอกี้ในเสียเหมือนกัน แต่พอเทพเขาจับมันขึ้นมาดู เจ้าหนูตัวนั้นก็วิ่งจูดออกมา”

นางคราญลื้มตาโพลงความหวาดกลัวผีปีศาจหายไปทันที

“หนูหรือหรือคะ แล้วกันนึกว่าผีเสียอีก”

“เออ ก็หนูนะซี ไป-ลูก ไปตรวจดูห้องหับในบ้านเสียให้ทั่ว อย่าทำเป็นคนชี้ขาดตาขาวไปหน่อยเลย ฝินะมันไม่มีหรือเชื่อต่อเถอะ คนโง่เท่านั้นที่กลัวผีมีความกลัวทำให้ขาดเหตุผล เห็นอะไรไม่ทันพิจารณาก็คิดว่าผี”

นางนุชเฝินยิ้มแล้วแก้มก้มทำกริยาให้คึกคักเข้มแข็งหันมาดูพี่สาว

“พีนงเขี้ยว พานุชวิ่งออกมา”

นางคราญหัวเราะ

“ใครกันแน่ นุชต่างหากคว้ามือพาวิ่งตี้อออกมาจากห้อง”

นางนุชหัวเราะ

“อ้าว ยังงี้จ้งดอกหรือคะ นุชนี่ไม่ออกเลย่านุชออกมาจากห้องได้โดยอย่างไรกัน แหม ใจคอบหายหมดเขี้ยวคะ พีนง”

นางคราญหัวเราะคึก

“พี่ก็เหมือนกัน นึกว่าผีเสียอีก”

นายนาคว่า “นี่แหละจำไว้เถอะ คนที่กลัวผีมักจะขาดความรอบคอบอย่างนี้”

นางนุชเอียงคอบยิ้ม

“เมื่อเห็นตึกตาเดินได้ที่แรกคุณพอกี้กลัวเหมือนกันไม่ใช่หรือคะ”

“ก็กลัวนะซี” นายนาคพูดหน้าตาเฉย แล้วเดินนำหน้าพาลูกสาวทั้งสองเข้าไปในห้องโถงอีกครั้งหนึ่ง

เทพแลเห็นเมียของเขาก็หัวเราะลั่น วิทย์ก็พลอยหัวเราะด้วย คนดูแลบ้านพาขึ้นบันไดไปชั้นบน

ศาลพระภูมิอันนั้น วิทย์เหวี่ยงมันออกไปนอกหน้าต่างแล้ว

บ้านหลังนี้อยู่ข้างจะใหญ่โตกว้างขวางมาก แต่ที่บๆ อย่งไรขอบกล มีบางอย่งที่ทำให้หน้ากลัวอยู่บ้าง คนดูแลบ้านได้นำดูห้องต่างๆ จนทั่วบ้านสมาชิกของนายนาครู้สึกว่า คนดูแลบ้านมักจะพยายามพูดทำลายขวัญในเรื่องภูตผีปีศาจอยู่เสมอ จนกระทั่งเทพนึกแปลกใจก็พูดทำนองขวานผ่าซาก

“พี่ชาย ฉันฟังๆ ดูพี่ชายพูด ฉันรู้สึกคล้ายกับว่าท่านไม่ยอมให้เราเข้ามาอยู่บ้านนี้เลย เรื่องผีปีศาจนะ เราไม่กลัวหรอก เพราะเรามีปืน และเราสามารถที่จะเผชิญหน้ากับพวกปีศาจร้ายทุกชนิด”

คนเฝ้าบ้านยิ้มเล็กน้อย

“ผมเล่าให้คุณฟังก็เพราะผมโดนมาแล้วครับ ไม่ได้มีเจตนาจะทำลายขวัญพวกคุณเลย
ทำไมจะไม่ยอมให้คุณเช่าครับ บ้านนี้ตั้งอยู่เปล่าๆ มาช้านานแล้ว”

นายนาถถามว่า “ถ้าฉันตกลงเช่า คุณก็ต้องไปจากนี้ใช่ไหม”

คนดูแลบ้านพยักหน้าช้าๆ

“ถูกแล้วครับ ถ้าคุณเช่าผมก็จะย้ายไปอยู่กับพวกญาติของผมซึ่งอยู่ติดๆกับบ้านนี้
เป็นอันว่าคุณตกลงเช่าหรือครับ”

นายนาถพยักหน้า

“ตกลง ฉันพอใจบ้านหลังนี้มาก รู้สึกว่าพวกฉันคงจะได้รับความสุขสบายดีกว่าอยู่ทางฝั่งพระนคร”

คนเฝ้าบ้านนิ่งอึ้งไปสักครู่

“ยังงั้นคุณชำระเงินค่าเช่าล่วงหน้า ๑ เดือนให้กับผมได้ ผมจะออกไปเสร็จรับเงินให้คุณเดี๋ยวนี้
ไปที่ห้องผมข้างล่างเถอะครับ ง่า- คุณจะมาอยู่เมื่อไรครับ”

นายนาถหันมาถามลูกสาวทั้งสอง

“มาเมื่อไรดีล่ะลูก”

นางศราภุณีนั่งตริตรองสักครู่

“ก็ไม่ขัดข้องอะไรนี่คะ มาเมื่อไรก็ได้ เข้าของของเราก็เตรียมพร้อมแล้ว มามะรีนนี่ก็ได้คะ
ฟุ้งนี่ส่งคนใช้ที่บ้านมาสัก ๓ คน เพื่อให้เขากวาดล้างทำความสะอาด มะรีนนี่ขนข้าวของมาเลย”

นางนุชพูดเสริมขึ้น

“แต่คุณพ่อถามคนเฝ้าเขาให้แน่ใจเสียหน่อยไม่ดีหรือคะ”

นายนาถขมวดคิ้วขึ้น

“ถามเรื่องอะไร”

แม่กะต่ายป้ายิ้มแห้งๆ

“เรื่องผีนะซีคะ หนูใจไม่ใคร่ดีเลยคะ คุณพ่อรู้สึกที่บ้านนี้มันเงิบเหงาเยือกเย็นอย่างไรชอบกล”

นายนาถหัวเราะละลิ้น ยกมือขวาตบศีรษะธิดาคนเล็กของเขาด้วยความรักและเอ็นดู

“อย่าชี้ขี้ลาดให้เกินไปนัก จงทำจิตใจให้เข้มแข็งเหมือนอย่างพ่อ ผีไม่ใช่สสาร ไม่มีตัวตน

ผีเป็นแค่เพียงสมมุตินาม ไม่ต้องกลัวมัน ผีมันเก่งกว่าคนไม่ได้ เป็นอันตราย ถึงผีมีจริงเราก็ไม่ต้องกลัวอะไรมัน
มันหลอกเราก็หลอกมันบ้างเห็นเราไม่กลัวขี้คร้านจะอาย เราหลบหน้าไปเอง”

นางนุชทำท่าขนลุกขนพอง

“ฮึย-หนูไม่ยอมกพุดถึงมันเลยคะ”

วิทย์พูดเสริมขึ้น

“ถามจริงๆ เถอะนุช น้องนะตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวเป็นตน เคยถูกผีหลอกหรือเปล่า”

นางนุชขมยิ้ม

“ยังเลยคะ”

“ก็แล้วทำไมถึงกลัวผี”

“เอ๊ะ พิธีกรรมจริงๆ ก็มันจะกลัวนี่น่า เรื่องของความกลัวห้ามมันได้หรือคะ คนเราทุกๆ คนก็ต้องรู้จักกลัวด้วยกันทั้งนั้น อย่างน้อยก็กลัวตาย”

เห็นเมียขึ้นเสียง นักร้องเสียงทองก็ยิ้มแห้งๆ

“ยังงั้นตามใจเหอะ”

นงนุชค่อนข้างอึดใจ ต่อจากนั้นคนดูแลบ้านก็เดินนำหน้าพานายนาคกับสมาชิกในครอบครัวของเขาลงบันไดมาข้างล่าง เป็นอันว่านายนาค รัตนดิลก ตกลงเซ้าบ้านนี้แล้ว มะรินนี่เขาจะอพยพครอบครัวมาอยู่ที่นี่

-๒

ในที่สุด ครอบครัวของนายนาคก็ย้ายมาอยู่บ้านเช่าในคลองบางยี่ขัน ซึ่งเล่าลือกันนักหนา

ว่าเป็นบ้านผีสิง มีปีศาจลำแดงร่างคอยหลอกหลอนผู้คนเสมอ มีผู้เคยพบเห็นบ่อยๆ

การขนย้ายเป็นไปอย่างโกลาหล และเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อยมาก เพราะเช่าของสัมภาระของนายนาคมีมากด้วยกัน ต้องขนขึ้นรถยนต์รับทุกมาลงปากคลองเทเวศน์ จ้างเรือกะแซงบรรทุกของถึง ๔ ลำ คนใช้ชายหญิงของบ้านรัตนดิลกทุกคนต้องทำงานอย่างหนักรวมทั้งวิทย์และเทพด้วย

กว่าจะขนเข้าของขึ้นบ้านเสร็จเรียบร้อยก็ตกเที่ยงหลังจากนั้นนงนุชกับนงนุชก็ช่วยกันควบคุมคนใช้จัดเข้าของ และจัดห้องให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

พอพลบค่ำบ้านใหม่ของนายนาคก็เป็นบ้านที่น่าอยู่หลังหนึ่งเครื่องตกแต่งบ้านอันมีค่านั่นเองช่วยให้สวยสดงดงามขึ้น พวกคนใช้ชายหญิงอยู่ห้องข้างล่าง นายนาคเอามาเพียง ๔ คนเท่านั้นนอกนั้นให้อยู่ดูแลบ้านรัตนดิลกที่ถนนนครไชยศรี เทพกับนงนุชอยู่ห้องชั้นบน ๒ ห้องซึ่งอยู่ติดๆกันนายนาคอยู่ห้องหน้ามุขตามลำพัง

ความสะดวกสบายของบ้านนี้มีทุกสิ่งทุกอย่าง เสียอย่างเดียวไม่มีไฟฟ้าใช้เนื่องจากเป็นบ้านสวนต้องใช้ตะเกียงลานและตะเกียงหลอด เทพกับวิทย์ก็อดอัดมากเพราะเขาต้องใช้เวลาตอนกลางวันทำงานอาชีพของเขาอย่างไรก็ตาม นายนาคตั้งใจจะติดไฟฟ้าใช้ในเร็ววันนี้ คือต่อสายมาจากฝั่งคลองตรงข้าม

พอตกค่ำเข้าได้เข้าไฟ หลังจากรับประทานอาหารกันเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็เริ่มเตรียมตัวนอน เพราะความเหนื่อยน้อยเมื่อล้าที่ได้รับมาในตอนกลางวัน

แล้วพอ ๒๐.๐๐ น.เศษ บ้านก็อยู่ความเงียบสงัดทุกคนหลับนอนกันหมดแล้ว นอกจากวิทย์กับเทพซึ่งนั่งทำงานเงียบๆในห้องของตน

คืนนี้เดือนหงายกระจ่างดวงท้องฟ้าแจ่มใสไม่มีเมฆแลเห็นดวงดาวระยิบระยับสายลมพัดโกรกตลอดเวลาบางยี่ขันอยู่ในความสงบ เทพกับวิทย์เริ่มพอใจความเงียบเชียบของบ้านใหม่เพราะเหมาะกับเขา ซึ่งหากินด้วยสมอ ยี่เจียบสมอของเขาก็เฉียบแหลม แสงตะเกียงลานถึงแม้จะไม่สว่างเหมือนไฟฟ้ายี่เจียบก็พออาศัยเขียนบทประพันธ์หรือบทเพลงได้

วิทย์นั่งอยู่ที่โต๊ะเขียนหนังสือในห้องของเขาตามลำพัง นายเทวราชกำลังแต่งเพลงใหม่ให้ชื่อว่า “ความอาภัพของคนที่ไม่ใช่สตางค์” เพลงบทนี้จะนำออกแสดงที่ศาลาเฉลิมกรุงในต้นเดือนหน้านี้สลับภาพยนตร์พากย์ไทยของ ทิดแดง นักพากย์ภาพยนตร์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง

เนื้อเพลงและทำนองเพลงเสร็จเรียบร้อยแล้วหลังจากใช้เวลาแต่งถึง ๕ วันขณะนี้วิทย์กำลังทบทวนทำนองเพลงของเขาสายตาดำจ้องมองดูโน้ต แล้วนายเสียงทองก็ครางเบาๆ

อันความจนของฉันนั้นแสนจน
ต้องทนทุกข์ผอนโลกแสนโศกเศร้า
เงิน-เงิน นั้นแหละหนาพาให้เรา
สุขสบายหรือโศกเศร้าก็เพราะเงิน ---

เขาหยุดร้องกกลางคัน เขียนแก่นเนื้อเพลงใหม่เพราะคำว่าเศร้านั้นซ้ำกันไปทำให้ขาดความไพเราะทันใดนั้นมีเสียงแหลมเล็กของใครคนหนึ่งหัวเราะขึ้นในห้อง พอดีลมพัดมาวูบหนึ่ง ตะเกียงกลานดับพิบลงทันที

“เพราะเหลือเกิน” มีเสียงหัวเราะดังขึ้น

วิทย์สะดุ้งเฮือก รู้สึกว่าเส้นผมบนศีรษะตั้งชันความหวาดกลัวภูตผีปีศาจเกิดขึ้นทันทีทั้งๆ ที่เขาไม่ใช่คนกลัวผี นายเสียงทองผินยิ้มปลอบใจตนเอง มองไปที่ฝาห้องแลเห็นแสงตะเกียงในห้องเทพส่องลอดออกมาตามรอยไม้ก็รีบร้องเรียกเพื่อนเกลอของเขา

“เทพ เทพ”

นายเทวฤทธิชานรับ

“หา เรียกทำไม”

วิทย์รีบพูดเร็วปรือ

“มาหาฉันที่ห้องสักประเดี๋ยวซิ ฉันจะบอกอะไรให้”

นางนุชพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง แล้วแผ่นลงจากเตียง

“ว้าย-ว้าย ผีหลอกหรือคะ เรียกพี่เทพทำไมวิทย์ จุดตะเกียงเข้าชี้คะ บอกแล้วว่าให้นอนจุดตะเกียง”

วิทย์กอดเมียไว้ในอก ตบหลังเบาๆ แล้วพูดปลอบโยน

“ไปนอนเถอะที่รัก ไม่มีอะไรหรอก”

นางนุชกอดวิทย์แน่น

“อย่าโกหกนุชนา” พุดเสียงสั้น “ถ้าผีหลอกก็บอกตามตรง ใจไม่ดีเสียแล้วละคะ”

“ปละ-ปล่าว ไม่มีอะไรแน่ เชื่อพี่เถอะ ตะเกียงดับเพราะลมพัด พี่เรียกเทพก็เพื่อจะขอไม้ขีดไฟจากเขานอนเถอะนุชพี่จะทำงาน”

ขณะนั้นเทพเดินงุ่มง่ามเข้ามาในห้องวิทย์ความมืด ทำให้แลเห็นร่างของเทพดำตะคุ่มๆ นากแล้วนางนุชไม่ทันได้ตรองก็คิดว่าผีร้องขึ้นสุดเสียง

“ว้าย ผีตายโหงหลอก” แล้วแม่งามก็กอดสามีแน่น พึมพำว่าคาถาจนฟังไม่ได้ศัพท์ “นโม ตัสสะ ภควโต-โอบ-ลูกกล้วแล้ว ไปที่ขอบๆเถอะคะ อย่าหลอกฉันเลย”

วิทย์หัวเราะเบาๆ

“ไม่ใช่ผีสงฆ์ไหนหรอก เทพนะ”

เทพพุดเสริมขึ้นทันที

“แล้วกันคนยังไม่ตายสักหน่อยเห็นเป็นผีตายโหงไปได้ นุช-พีน้า ไม่ใช่ผีหรือก วิทย์เขาเรียกพี่ก็มาหา”
นงนุชหายกลัวแล้ว แต่ใจยังเต้นตึกๆ คลายมือที่กดอวัยวะออก แล้วมองฝ่าความมืดจ้องมองดูหน้า
นายเทวฤทธิ์เพื่อให้แน่ใจว่าเขาไม่ใช่ผี

“พี่เทพ พี่เทพหรือคะ”

เทพหัวเราะหึๆ

“ถูกแล้วพี่เอง อะไรซี้ชลาดเหลือเกิน”

นงนุชถอนหายใจหนักๆ

“มืออย่างหรือคะ ไฟฟีนก็ไม่ได้จุดเข้ามา ควรจะให้ลุ่มให้เสียงบอกกล่าวให้รู้บ้าง แหม-
นึกว่าผีตายโหงที่บ้านนี้เล่นงานนุชเสียแล้ว เอ้อ-ใจคอยหายหมดเลยขึ้นยังงี้บ่อยๆคงดีฝ่อตาย”

เทพกล่าวถามเพื่อนของเขา

“เรียกกันทำไมวิทย์”

นายเสียงทองไม่กล้าบอกความตามตรงว่าตะกี้เนี่ย ขณะที่เขาร้องเพลงมีใครคนหนึ่งหัวเราะและพูดเสียง
หัวๆ ว่า เพราะเหลือเกิน เขากลัวว่าเมียของเขาจะตระหนกตกใจจนเกินไปนั่นเอง

“ง่า-ขอไม้ขีดหน่อยซีตะเกียงมันถูกลมพัดดับ”

เทพจู้ยปาก

“แล้วกันไม้ขีดของนายไม่มีหรือ ไร่-กำลังทำงานเพลินๆ เรื่องตะเกียงดับเท่านั้นก็ต้องเรียกกันด้วย”

วิทย์ผีนหัวเราะ

“ถึงว่านะซี ขอไม้ขีดให้สักก้านเถอะน้า ของฉันไม่รู้เขาไปไว้ที่ไหน มีตุงยั้งนี้หาไม่พบหรือ”

นักประพันธ์เอกบนพื้พ่า ล้วงกะเป๋ากางเกงขาสั้นหยิบไม้ขีดออกมาจุด

แล้วเขาก็จุดตะเกียงลานให้เพื่อนของเขา วิทย์มองซ้ายมองขวา กวาดสายตาไปรอบๆห้องแล้วถอนหายใจดังๆ
ผลอดตัวพูดออกมา

“เอ-นูเราแว่วไปกะมั่งแฮะ”

นงนุชหน้าตื่นกลัวถามโดยเร็ว

“อะไรคะวิทย์หนูแว่วได้ยินอะไร”

นายเสียงทองผีนยิ้ม

“เปล่า”

“เปล่าทำไมถึงบอกว่าหนูแว่ว มีอะไรก็บอกนุชตรงๆ น้า นุชใจคอมันหวาดกลัวอะไรก็ไม่รู้

คอยนี้รำไปว่าผีตายโหงที่บ้านนี้มันจะเล่นงานนุช”

เทพหัวเราะลั่น ยกมือตบศีรษะน้องเมียเบาๆ

“อย่าปอดลอยไปหน่อยเลยน้ายายนุชผีสง่าบ้าบอที่ไหนกัน กลัวอะไรก็ไม่รู้ หลับนอนให้สบายใจเถอะ”

ทันใดนั้นทั้ง ๓ คนต่างก็ได้ยินเสียงนงคราญร้องเสียงลั่นห้อง

“เทพ ว้าย-ช่วยด้วย ตายแล้ว ว้าย”

เทพกับวิทย์สะดุ้งเฮือกต่างมองดูหน้ากัน แล้วพากันวิ่งออกไปจากห้องตรงไปห้องนอนของนงคราญ

นงนุชบอกตัวเองว่าพี่สาวของตนถูกผีหลอก และเมื่อชายหนุ่มทั้งสองวิ่งออกไป นงนุชก็รีบโกยข้าวตามเขา
ออกไปทันที

นักประพันธ์กับนักร้อง และนางนุชวิ่งเข้ามาในห้องนางศรดาญอย่างรวดเร็วนางศรดาญนั่งตัวสั่นนั่งกอบอยู่บนเตียง
ในมุ้ง เทพแหวกประตูมุ้งออก สืบขอไว้ แสงตะเกียงลานส่องต้องใบหน้าของนางศรดาญอย่างถนัด

“อะไรนางศรดาญ” เทพถามโดยเร็ว

นางศรดาญทำท่าชงลูกขนปอง

“จิ้ง-จิ้งจกคะ มันอยู่บนเพดานมุ้งหล่นลงมาถูกหน้านาง อ้าย-นำเกลียดเหลือเกิน”

ทั้ง ๓ คนถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมกัน นางนุชยกฝ่ามือตบหน้าตนเองเบาๆ แล้วปลอบตัวเอง

“ขวัญเอ๊ย ขวัญมาอยู่กับเนื้อกับตัวมาขวัญมา สิ้นเคราะห์ไปที่ นี่กว่าพื้เงือกผีหลอกเสียอีก

ร้องเสียงลั่นบ้าน”

ก่อนที่นางศรดาญจะพูดว่าอะไร นายนาค รัตนดิลกก็วิ่งกะหืดกะหอบเข้ามาในห้อง เขาสวมเสื้อนอน
สีเขียวแก้มือถือปืนพก

“อะไร ลูกนาง ขโมยหรือผี”

นางศรดาญยิ้มแห้งๆ

“ไม่ใช่ทั้งสองอย่างแหละคะคุณพ่อ”

นายนาคลื้มตาโพลง

“อ้าว ยังงั้นเจ้าร้องอะอะเอ็ดตะโร ทำไมกัน”

นางศรดาญทำหน้าชอบกล

“จิ้งจกมันโตนกลงมาเกาะหน้าลูกคะ คุณพ่อ”

นายนาคทำคอโยน ทั้งจู้และทั้งซัน

“บู๊ไร้ เท่านั้นแหละ ต้องร้องอะอะไปด้วย”

“ก็ลูกเกลียดมันนี่คะ”

นายนาคสั่นศีรษะซ้ำๆ

“เหลวไหลมาก พ่อกำลังนอนหลับอย่างสบายต้องตกใจตื่น ที่หลังถ้าจิ้งจกมันเกาะก็อุดปากตัวเองเสียก่อน
แล้วค่อยร้องว่าร้าย จะได้ไม่เหนงหูคนอื่นเขา ฮี้-มันนำเขกหัวเหลือเกิน”พูดจบนายนาคก็หมุนตัวกลับเดินบ่นพึมพำ
ออกไปจากห้อง

๒ หมู่ ๒ นางอมยิ้มไปตามกัน วิทย์หันมาพูดกับเมียรักของเขา

“กลับไปห้องเราเถอะนุช คุณนางจะได้หลับนอน”

นางนุชยิ้มกับพี่สาว

“ว่าพี่คะ ถ้าหากมีอะไรๆ ที่เรากลัวเกิดขึ้นละก็อตะโกนเรียกนุชนะคะ ไม่ต้องเกรงใจคะ”

“หนอย” นางศรดาญร้องดังๆ “นุชจะมาช่วยพื้เงือก”

นางนุชสะดุ้งและสั่นศีรษะ

“และ-เปล่าคะ ที่บอกให้เรียก นุชจะได้รีบคลุมโปงยังงี้ละคะ”

“อ้อ เก่งจริงแม่คุณ”

นางนุชหัวเราะ

“คะ ถ้าได้คลุมโปงแล้วเป็นปลอดภัยแน่ๆ นุชไปนอนละคะ สวัสดิ์พื้เงือก” แล้วนางนุชก็คว้าแขนสามีพาเดิน
ออกไปจากห้อง

ดึกสงัดคืนวันนั้นเอง

พระจันทร์ค่อยๆ ไขว่ไปทางตะวันตกมากแล้ว ทุกคนในครอบครัวของนายนาคกำลังหลับสบายใจอากาศค่อนข้างหนาวเย็น ลมพัดโกรกต้องโบกมากแห่งและทางมะพร้าวตั้งอยู่เกือบตลอดเวลา นานๆ เสียงสุนัขตามสวนก็หอนขึ้นครั้งหนึ่ง วิเวกวังเวงยิ่งนัก คลองบางยี่ขันอยู่ในความสงบเงียบ

ขณะนี้เป็นเวลา ๒ น.เศษ

เสียงกลอนหน้าต่างดังแกร๊ก ปลูกให้แงงนุชสะดุ้งตกใจตื่น แมงมามใจตื่นแรง ความรู้สึกค่อยบอกตัวเองอยู่เสมอว่าจะถูกผีหลอก

หน้าต่างบานเกล็ดค่อยๆ แยกออกทีละน้อย เสียงดังแฉึดเพราะบานพับฝืด แล้วบานหน้าต่างก็เปิดออกกว้างทั้งสองบาน แสงเดือนส่องเข้ามาในห้อง คางของนางนุชสันนิษฐานกัน ใจหนึ่งอยากจะทำอะไรสักอย่างแต่ใจหนึ่งอยากจะทำให้อันไหนสักอย่างจะมิดอะไรปรากฏขึ้นที่หน้าต่างและทำไมอยู่ๆ หน้าต่างถึงเปิดออกได้

เสียงสุนัขข้างบ้านหอนเยือกเย็น นางนุชขนลุกซู่' ส่วนวิทย์เขากำลังนอนหลับกรนเสียงลั่น นายคนนั้นนอนซี้เข้าหนัก ถ้าลงหลับแล้วปลูกเท่าไรก็ไม่ตื่น บางทีเวลามีหิวใครๆ เขาก็ได้ยืนกันทั้งเมือง แต่นายวิทย์ไม่รู้เรื่อง

ดวงหน้าของปีศาจร้ายตนหนึ่ง ค่อยๆ ไหลออกจากขอบหน้าต่างตอนล่าง แสงพระจันทร์ช่วยให้นางนุชแลเห็นถนัด ไม่ต้องสงสัยว่านางนุชจะตระหนกตกใจสักเพียงใดหัวใจของนางนุชแทบจะหยุดทำงาน กลัวจนบอกไม่ถูกหน้าของปีศาจเป็นหน้าหวัะโหลก เหมือนอย่างกะโหลกศีรษะฝอยอย่างที่เรานเคยเห็นมาแล้วนั่นเอง

เจ้าปีศาจปีนขึ้นมาบังบนขอบหน้าต่าง ร่างของมันยาวโพลน นางนุชนึกสวดมนต์ว่าคาถาโดยเร็ว

“นะโม นะโม นะโมรัจฉะ” ไปที่ขอบๆ เกิดเจ้าประคูน” พลางเขย่าวิทย์ให้รู้สึกตัวแต่ไม่กล้าส่งเสียงดัง เพราะเกรงว่าปีศาจจะได้ยินเข้า

“เจ้าปีศาจคราวฮือๆ นั่งอยู่บนขอบหน้าต่างนั้นนางนุชกลัวจนเหลือที่จะกล่าวเขยิบตัวเข้ามาชิดนายเทวราชกะซิบกะซาบเรียกเขา

“วิทย์ วิทย์คะ”

ไม่มีวิธีแหว่ว่ววิทย์จะรู้สึกตัวเลย นางนุชรีบคว้าผ้าห่มขวมออกคลุมโปงทันที คือคลุมจากศีรษะตลอดปลายเท้า วิธีนี้เป็นวิธีป้องกันผีดังที่ผู้หญิงโดยมากชอบใช้กันอยู่ เพราะมั่นใจว่าถ้าได้คลุมโปงแล้วผีปีศาจจะทำอะไรไม่ได้เลย

แล้วตอนคลุมโปงนี้แหละ สติสัมปชัญญะก็ค่อยๆ กลับคืนมาสู่นางนุช แมงมามปลอบใจตัวเองว่าคนเคยได้รับการศึกษาย่างดีเลิศมาแล้ว อาจารย์ไม่เคยสอนสักนิดว่าโลกเรามีผี และเรื่องผี ผู้ที่มีการศึกษาก็ไม่มีใครมีใครเชื่อถือเลย เพราะมันเป็นสิ่งที่นักวิทยาศาสตร์ได้พิจารณาแล้วว่า ไร้สาระเป็นไปไม่ได้ คนตายก็คือคนที่แตกดับไปตามกำหนดอายุของเขา

เมื่อค่อยๆ พิจารณาเหตุผลความกล้าก็ค่อยๆ เกิดขึ้นแก่นางนุชทีละน้อย นางนุชอยากจะทำใจว่าปีศาจที่แลเห็นอยู่บนหน้าต่าง มันคงเป็นคนใดคนหนึ่งแกล้งทำเป็นผีหลอกหลอนให้หวาดกลัว ด้วยมีจุดประสงค์อะไรสักอย่างหนึ่งถ้าหากว่าผีตัวนี้เป็นผีก็คงจะปาฏิหาริย์เข้ามาในห้องได้เองโดยไม่ต้องถอดกลอนป็นเข้ามาทางหน้าต่าง เพราะผีหายตัวได้

“เอ-คนร้ายแน่ๆ เทียว หรือตาเราผิดไป” นางนุชพูดกับตัวเอง เพื่อให้แน่ใจว่าบนขอบหน้าต่างมีร่าง

ของปีศาจนั่งอยู่ นงนุชค่อยๆ เลิกผ้าห่มวมที่คลุมศีรษะออก แล้วนงนุชก็สะดุ้งเฮือก รีบคลุมโปงทันทีหัวใจเต้นแรง เพราะได้มองเห็นปีศาจอย่างถนัด

นงนุชใช้เวลาอันสั้นอบรมจิตใจของตนเองให้เข้มแข็งแม้จะตายป่าของเราระลอกก็ระลอกอย่างซัด แต่บทกล้าขึ้นมาแล้วนงนุชกลายเป็นคนมุกตลกขำขันไม่รู้จักว่าความกลัวคืออะไร ความกล้าค่อยๆ

เกิดขึ้นแก่นงนุชทีละน้อย ในที่สุดความกลัวก็สิ้นสุดลงเมื่อปักใจเชื่อแน่ว่า ปีศาจตนนี้ต้องเป็นคนไม่ใช่ผี

แมงมามัวงมมือลงไปใต้หมอน หยิบวัตถุดำมะเมื่อมขึ้นหนึ่งชิ้นขึ้นมา มันคือปืนเบราเนิงก์ขนาดกระดัดรัต ซึ่งเป็นปืนส่วนตัวของนงนุชที่นายนาครซื้อให้สำหรับไว้ใช้ป้องกันตัว นงนุชค่อยๆ เลื่อนลูกส่งกระสุนขึ้น ลากล่องโดยไม่ให้เกิดเสียงดังเอื้อมือควานหาไฟฟ้าเดินทางเพื่อใช้ส่องหน้าปีศาจถ้าหากว่ามันล่องเข้ามาในห้อง

มันเป็นความจริงตามที่นงนุชคิด ปีศาจหัวกระโหลกก้าวทำลงมายืนบนพื้นห้อง นงนุชลุกพรวดพราด ออกจากมุ้งลงมาจากเตียงทันที เปิดไฟฟ้าเดินทางส่องหน้าปีศาจร้ายจ้องปืนพกตรงไปที่หน้าอกมัน

“ยกมือขึ้น ถ้าแกขัดขืนฉันจะยิงแกเดี๋ยวนี้” นงนุชร้องเสียงสั่น ทั้งกลัวทั้งกล้าปนกัน

แสงไฟฟ้าเดินทาง ๒ ท่อนสว่างของปีศาจอย่างถนัดถนี่ แทนที่มันจะชูมือขึ้นตามคำสั่งอันเด็ดขาด ของนงนุชมันกลับหัวเราะเสียงกร้าวน่ากลัว

“ฮะ ฮะ ฮะ ฮะ บ้านนี้เป็นบ้านของข้า ข้าไม่ยอมให้ใครอยู่”

คราวนี้นงนุชขาสั่นพั่วๆแม้จะต่างป่าเห็นปีศาจร้ายเดินเข้ามาหาตนอย่างอาจหาญก็หลับหูหลับตา กระดิกนิ้วลิ้นไถทันที

“ปัง”

เสียงกระสุนปืนระเบิดลั่นทำลายความเงียบขึ้น ปีศาจนายแสงหัวเราะเสียงชอบกลแบมือออกโยน หัวกระสุนปืนพกมาที่นงนุช คราวนี้ความเชื่อมั่นในเรื่องผีก็เกิดขึ้นแก่นงนุชอีกแมงมามัวหวัดร้องด้วยความตระหนก ตกใจวามหวีหน้ามีดเป็นลมล้มลงมาทันที

ปีศาจนายแสงรีบปืนหนีออกไปทางหน้าต่างต่อนั้นไม่ถึงสองนาทีก็มีเสียงคนในบ้านวิ่งสับสนอลห่ม่าน ตะเกียงตามห้องต่างๆ ถูกจุดขึ้นหลายดวง ประตูห้องนอนของนงนุชถูกทุบโครมครามเสียงเทพกับนงคราญและ นายนาคร้องตะโกนเรียกเจ้าของห้องทั้งสองเอ็ดตะโร

ในที่สุดนายวิทย์ของเราก็ตกใจตื่น

“นงนุช ยายนุช ยายนุช วิทย์เปิดประตูเร็ว”

วิทย์หันมามองดูเมียของเขา เมื่อรู้สึกตัวว่าเขานอนอยู่คนเดียวก็ใจหาย รีบลุกขึ้นมาจากเตียง

แสงพระจันทร์ที่ส่องเข้ามาในหน้าต่างห้องตรงกับร่างของนงนุชที่นอนคว่ำหน้าอยู่บนพื้นห้องพอดี

นายเสียงทองไม่รู้ตื่นส่ายปลายเหตุก็อกสั้นขวัญหาย

“วิทย์ เปิดประตูชี้” เทพร้องเรียกพลางยกกำปั้นทุบบานประตู

นายเทวราชจันงกตกประหม่า วิ่งมาที่ประตูห้องตะโกนโวยหนึ่งกระเด็นไป เขาอดกลอนเปิดประตู เทพกับนงคราญและนายนาครัดลันเข้ามาในห้อง พวกคนใช้ชายหญิงทั้ง ๔ คน ออกันอยู่ข้างนอกทุกคนต้องกราบเหตุผลที่มีเสียงปืนพกดังขึ้นในห้องนี้

เทพมีขวัญดีกว่าใคร ๆ เขาล้วงกระบี่ปากางเกงหยิบไม้ขีดออกมาจุดตะเกียงลาน แล้วทั้ง 4 คนก็มองดูนงนุชด้วยความตกใจ

“ยายนุช” นายนาคร้องสุดเสียง

ทุกคนทรุดตัวลงนั่งข้างนางนุช ที่แรกเข้าใจว่านางนุชยิงตัวเอง แต่เมื่อไม่เห็นมีบาดแผล นายนาจกับเทพวิทย์ และนางคราญก็โล่งใจ วิทย์ซึ้งนศรีระเมียรักของเขาขึ้นพาดคัก

“อะไรกันคะนี่” นางคราญพูดเสียงเครือเป็นห่วงนางสาวอย่างยิ่ง

วิทย์ว่า “ฉันไม่รู้เรื่องเลย ตกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียงทุบประตูร้องเรียก”

นายนาจลืมนตาโพลง

“เจ้าได้ยินเสียงปืนหรือเปล่า” พุดพลงหยิบปืนพกของนางนุชขึ้นมาถือ

นายเสียงทองสันศรีระ

“ไม่ได้ยินหรือครับ เสียงปืนที่ไหนกันครับ”

“ปู่โธ” นายนาจร้องลั่น “อนิจเอ๋ย ทำไมเจ้านอนซี้เขาอย่างนี้”

“ก็นั่นนะซีครับ” วิทย์พูดแผ่วเบา

นายนาจเปลี่ยนสายตามามองดูลูกสาวคนเล็กของเขา

“เร็วช่วยกันแก้ไขเถอะ นางคราญ ไปเอายา دمที่ห้องพ่อมาให้ที”

นางคราญยิ้มอย่างฝืนใจ สันศรีระซ้ำ ๆ

“ม่ายละคะ ลูกกลัวผี”

“แล้วกัน ลูกพวกนี้ทำไมถึงซี้ตลาดตาชาวยังงั้นะ แปลกเหลือเกิน” พุดจบเขาก็หันไปร้องตะโกน

บอกคนใช้คนหนึ่งไปหยิบยา دمมาให้

อีกสักครู่หนึ่ง หลังจากได้ช่วยกันปฐมพยาบาล นางนุชฟื้นคืนสติ แม่กะตายป่าค่อย ๆ ผายหนังตา ขึ้นแล้วก็ผลุนผลันลุกขึ้นนั่ง โผเข้ากอดนายนาจ

“คุณพ่อ ลูกกลัวผีหลอก” พุดจบก็ร้องไห้โฮ

พอนางนุชพูดเช่นนี้ สาวใช้ 2 คนก็กระโจนพรวดเข้ามาในห้อง นางคราญเขยิบตัวเข้ามานั่งชิดนายเทพวิทย์

“ผีที่ไหนกัน” นายนาจพูดเร็วปรือ

นางนุชร้องไห้สะอึกสะอื้น

“ในห้องนี้แหละคะ คุณพ่อ มันปืนเข้ามาทางหน้าต่าง โอย-ลูกกลัวจัง มัน-มัน หน้าตามันเป็นหัว

กะโหลกคะ รูปร่างขาวโพลง ที่แรกหนูนึกว่าคนปลอมเป็นผี หนูก็หยิบปืนลุกขึ้นจากเตียง ง่า – โอย –

กลัวจังหนูบังคับมันให้ยกมือขึ้น แทนที่มันจะกลัวหนู มันกลับหัวเราะแล้วพูดหัว ๆ ว่าบ้านของมัน

มันไม่ยอมให้ใครอยู่ ลูกไม่รู้จะทำอย่างไร ก็ยิงหมายหน้าอกมัน 1 นัด เจ้าผีหัวเราะลั่น โยนลูกปืนมาให้ลูก

ลูกเลยเป็นลม โอีระ – ลูกไม่ยอมอยู่บ้านนี้อีกแล้ว พรุ่งนี้ลูกจะไปอยู่กับคุณป้าในวัง คุณพ่อว่าผีไม่มีอะไรละคะ”

ทุก ๆ คนนั่งฟังนางนุชด้วยความสนใจอย่างยิ่ง ความฉงนสนเท่ห์ใจบังเกิดขึ้นทันที นายนาจได้ให้คนใช้ ชายหญิงไปนอนแล้วพุดปลอบใจลูกสาวคนเล็กของเขา

“ถ้าเช่นนั้น ต้องเป็นคนแน่ ๆ “

นางนุชสันศรีระ

“คนทำไมถึงยังไม่เข้าละคะ”

“อ้อ หรือผี” นายนาจพูดแผ่วเบาแล้วสะอึกโหยง

“เอ – ผีนี่มันมีจริงหรือไม่มีอี ชักสงสัยเสียแล้ว”

ใบหน้าของเทพเคร่งขรึม

“ไม่ใช่ผีหรือครับ คุณพ่อ”

นางนุชพูดชัดขึ้นทันที

“ไม่ใช่ผีแล้วอะไรล่ะคะ”

เทพหัวเราะแทนคำตอบ ขณะนั้นสายตาของเขาได้มอง เห็นหัวกะสุนปืนพกดหนึ่ง ตกอยู่ข้าง ๆ ตัวเขา เทพรีบหยิบมันขึ้นมาเก็บไว้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตโปโล โดยไม่มีใครสังเกตเห็น แล้วเขากล่าวกับน้องเมีย

“ยายนุช ไม่ต้องตกใจ พี่จะจับผีตัวนี้ให้ได้ ถ้าหากว่ามันมาหลอนหลอกนุชอีก เอาเถอะ คือนี่พี่กับวิทย์จะไม่นอน เราจะคอยจับผีตัวนี้”

นงคราญหน้าซีดเผือด

“ไม่เอาค่ะเทพ ดีไม่ดีมันหักคอตาย หรือมายก็จับใช้หัวโกรน เล่นกับใครไม่เล่น เล่นกับผี อย่าเลยคะ เราจุดธูปจุดเทียนบอกกล่าวเขาเสียก็แล้วกัน พรุ่งนี้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา เขาก็คงไม่ทำอะไรเราหรอก”

เทพหัวเราะลั่น

“นงก็พลอยเป็นคนหัวโบราณไปด้วย เหลวไหลน่า ผีสง่ามันมีที่ไหนกันคอยดูความสามารถของพี่ก็แล้วกัน พี่จะต้องจับผีตัวนี้ให้ได้”

นงคราญถอนหายใจดัง ๆ

“โอ้ ห้ามไม่เชื่อก็ตามใจเถอะคะ นุช – พี่จะนอนเป็นเพื่อน เรานอนจุดตะเกียงก็แล้วกันนะนุช ให้คุณวิทย์เข้าไปนอนกับเทพ”

“ว่า—“ วิทย์คราง “เจ้าผีตัวนี้นี่มันทำให้เราเดือดร้อนแท้ ๆ “

นงคราญค้อนควับ

“ไปนอน กับ พี่เทพสักคืน จะเป็นอะไรไปเชียวคะ แหม”

วิทย์ขมวดคิ้วย่น

“เทพนอนดินจะตายไป บางทีเอาเท้าขึ้นมาวางบนหน้าอก”

นงคราญหัวเราะ ดึงร่างน้องสาวเข้ามากอด ต่อจากนั้นทั้ง 5 คนก็วิจารณ์กันถึงเรื่องผี เทพกับวิทย์ลุกขึ้นเดินมาที่หน้าต่าง แล้วเขาก็แลเห็นรอยรองเท้าเปื้อนโคลนปรากฏอยู่ที่ขอบหน้าต่างนั้น นายเทวฤทธิ์ยิ้มออกมาได้

“ฉันรู้แล้ววิทย์ ผีตัวนี้น่ะไม่ใช่ผีแน่ ๆ “

วิทย์ทำตาปริบ ๆ

“คนยังงั้นรี”

“ถูกแล้ว ต้องเป็นคนอย่างไม่มีปัญหา นี่ – เห็นไหม รอยรองเท้าของมันปรากฏอยู่ที่นี้ ธรรมดาผีจะต้องมีอิทธิฤทธิ์ล่องหนหายตัวได้ แต่ผีตัวนี้เป็นผีปลอมเสียแล้ว”

นายนาค กับนงคราญและนางนุชเดินเข้ามารวมกลุ่มกับ 2 สหาย ต่างคนต่างพิจารณาดูรอยเท้า ในที่สุดความเชื่อมั่นในเรื่องภูตผีปีศาจก็สิ้นสุดลง ขวัญของนางนุชกลับมาสู่กายอีกแล้ว

เทพกล่าวกับทุก ๆ คน

“ผีตัวนี้คือคนร้ายนั่นเอง คงเป็นชาวบ้านใกล้เคียงแถวนี้แหละ

ถือโอกาสสวมรอยทำเป็นผีตามที่รำลือกันว่าปีศาจผีตายโหงบ้านนี้ ด้ร้าย หลอกหลอน ผู้คนอยู่เสมอ ดูลึกลับคุณพ่อ คนร้ายต้องอาศัยต้นสะทอนข้างเรือนปั้นเข้ามา ซึ่งเข้าทางหน้าต่างนี้ได้สบาย ๆ”

นางนุชถามว่า “ทำไมมันถึงเปิดหน้าต่างได้ล่ะคะ”

เทพหัวเราะ

“จะยากเย็นอะไรนุช หน้าต่างนี้เป็นบานเกล็ด เอลวดแคะดึงกลอนออกเท่านั้นเอง”

นางนุชขมวดคิ้วย่น

“อะไรก็ตามเถอะคะ พี่เทพ ถ้าผีตัวนี้เป็นคน ทำไมถึงยังมันไม่เข้าล่ะคะ ยิ่งกว่านั้นมันยังโยนกระสุนปืนมาให้หนูอีก”

นายเทวฤทธิ์พยักหน้าช้า ๆ

“เรื่องนี้พี่กำลังคิดอยู่ที่เดียว” พูดจบเขาก็ล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ตไปโหลยิบหิ้วกระสุนปืนพกออกมาพิจารณาดู

“นี่ยังงี้ล่ะหิ้วกระสุนปืน แต่ว่ามันไม่ใช่ลูกปืนขอนปืนกระบอกนี้แน่ ๆ ไหน – คุณพ่อส่งปืนของหนูให้ผมหน่อยสิครับ”

นายนาคส่งปืนพกให้โดยดี เทพหัวเราะเบา ๆ

“เห็นไหมครับ คุณพ่อ หัวกระสุนนัดนี้คนละขนาดกับปืนของหนู ผมเชื่อว่าเจ้าคนร้ายที่ปลดอมแปลงตัวเป็นผีคงเตรียมกระสุนนัดนี้ติดตัวมา พอนุชยิงมัน มันก็โยนกระสุนปืนให้หนู เพื่อให้หนูมั่นใจยิ่งขึ้นว่ามันเป็นปีศาจ”

วิทย์จู้ยี้ปากเบา ๆ

“อ้อ นายเทพนี่มีความรอบคอบเข้าใจพิจารณาหาเหตุผลแะ สมกับที่ท่านเป็นนักประพันธ์ ท่านน่าจะหากินในทางนักสืบออกทางหนึ่ง ไม่เลวเลย พอ ๆ กับเชอล็อกโฮลม์นักสืบเอก”

นายนาคพูดชัดขึ้น

“อย่างเพิ่งพูดเป็นเล่นวิทย์ เรามาพูดกันเป็นงานเป็นการเถอะ เอละ ลูกปืนนัดนี้ไม่ใช่ลูกปืนของยายหนูที่นี้ปัญหามันมีอยู่ว่า เจ้าคนร้ายคนนั้นมันอยู่ยงคงกระพัน หรืออย่างไร ร่างกายของมันจึงทนทานกับลูกปืนได้”

เทพว่า “ผมเข้าใจว่า คนร้ายจะต้องมีแผงเกราะป้องกันกระสุนปืนครับ การทำเกราะป้องกันกระสุนปืนพกไม่ยากเย็นอะไรเลย เหล็กกล้าหนาขนาดครึ่งเซ็นต์ก็คุ้มกันได้ ผมเคยเห็นเกราะกันกระสุนปืนพกของตำรวจสันติบาลแล้ว สวมติดหน้าอกถึงหน้าท้อง กระสุนปืนพกทำอะไรไม่ได้”

นายนาคกับวิทย์ และแม่งามทั้งสอง เห็นพ้องด้วยดังที่เทพอธิบาย

นางนุชว่า “จริงคะ พี่เทพ เจ้าหมอนั้นต้องสวมเสื้อเกราะกันกระสุนแน่ ๆ แต่ว่าสมมุติว่าหนูยิงศีรษะมันล่ะคะ”

เทพยิ้มเล็กน้อย

“การยิงปืนไม่มีใครหรอก นุชที่จะหมายยิงศีรษะเข้าของผู้ยิงจะต้องหมายหน้าอกทั้งนั้น”

นางนุชหัวเราะ

“ดีละคะ นุชหายกลัวมันแล้ว ขอให้มันปรากฏให้หนูเห็นอีกสักครั้งเถอะ นุชจะยิงมันให้อยู่ที่เดียวที่นี้ต้องหมายยิงหน้าแข็ง”

นายนาคเห็นลูกสาวมีกิริยาสดชื่นรื่นเริงหายหวาดกลัวผีปีศาจก็ดีใจ เขายกมือตบศีรษะนางนุชเบา ๆ

“หายกลัวผีแล้วหรือลูก”

นางนุชขมยิ้ม

“คะ หายแล้ว ถ้าหากว่าเป็นคนลูกไม่กลัวมันเลย คุณพ่อ” พุดจบก็ยกมือปิดปากหา
“ไปหลับไปนอนกันเถอะคะ พี่นงคะ ไม่ต้องนอนเป็นเพื่อนนุชหรือคะนุชไม่กลัวอะไรแล้ว
นุชจะเปิดหน้าต่างนอนล่อให้ผีมันเข้ามาในห้องอีก ที่นี้จะยิงให้อยู่เลย ผีตัวนี้คงเป็นคนอยู่ใกล้ๆ บ้านนี่เอง”
เทพว่า “พี่จะพยายามจับผีตัวนี้ให้ได้ ง่าวิทย์เรามาช่วยกันเถอะ เราต้องเปิดเผยความจริงให้
ชาวบ้านในคลองบางยี่ขันได้รู้ว่า ผีบ้านนี้มันไม่ใช่ผี เอมันเข้าตะรางเสีย เจ้าหมอนี่อุกอาจมากนัก
จุดประสงค์ของมันที่ปลอมตัวเป็นผี ก็เพื่อให้สะดวกแก่การโจรกรรมของมันนั่นเอง”

นายเสียงทองพยักหน้าซ้ำๆ

“เอา เายังไงก็เอากัน ถ้าหากว่ามันเป็นคนไม่ใช่ผี อ้าวก็กลัวมันไม่ ถึงมันจะมีเกราะกันกะสุนปืน
เราก็เลือกยิงหัวหรือขามันได้ ลือคิดว่าคืนนี้มันจะเข้ามาในบ้านเราอีกไหม เทพ”

“อ้อ คงไม่มาหรอกเพราะเราเอะอะตื่นกันหมด ทั้งบ้าน มันคงจะเว้นไปอีกหลายคืน
แต่เรื่องนี้เราจะต้องปิดบังไว้เป็นความลับ พงุ่นนี่ฉันจะสั่งคนใช้ทุกคนไว้ ถ้าเพื่อนบ้านเขาดามให้บอก
ว่านงนุชถูกผีหลอก และเราต้องทำเป็นว่าเราเชื่อเอาจริงๆ จังๆ ว่ามันเป็นผี”

“ดีเหมือนกัน มันจะได้ฉลาดใจเข้ามาในบ้านเราอีก”

นายนาคว่า “พงุ่นนี่พ่อจะต้องเอาเจ้าบ๊อบมาไว้บ้านนี้ ลืมนึกไปว่าเราอยู่สวนจำเป็นอย่างยิ่ง
ที่จะต้องมีความดุๆ”

นงคราญพุดขึ้นทันที

“ลูกเตือนคุณพ่อแล้วนี่คะว่าให้เอาเจ้าบ๊อบมา”

นายนาคว่า “พ่อเกรงว่ามันจะลำบากในเรื่องการกินอยู่ นะซีลูก ในสวนอย่างนี้เนื้อวัวสดวันละ ๒
กิโลเราจะไปหาซื้อได้ที่ไหน”

นงนุชว่า “ก็ให้แม่ครัวเขาไปซื้อฝั่งพระนครซีคะ คุณพ่อ เรื่องเนื้อเรื่องหมูถ้ามีสตางค์ซื้อแล้ว
ยังไงก็ต้องหาซื้อได้ “

นายนาคพยักหน้า

“อ้อจริง เขาไปนอนกันเถอะพวกเรา ใครได้ยินเสียงอะไรกรอกแกรกก็ควรจะถูกขึ้นมามา
ถ้าเห็นผีตัวนี้แล้วไม่ต้องรอช้า ยิ่งมันเลย”

ต่อจากนั้น นายนาคกับนงคราญและเทพก็พากันออกไปจากห้องวิทย์กับนงนุชเตรียมตัวหลับนอนต่อไป
คืนนี้ไม่มีเหตุการณ์อะไรอีก นอกจากตอนใกล้รุ่งสว่าง นายวิทย์นอนตื่นตกจากเตียงศีรษะโนไปเล็กน้อย

ข่าวครอบครัวของนายนาค รัตนดิลกถูกผีนายแสงหลอกหลอนแพร่สะพัดไปทั่วคลองบางยี่ขันอย่าง
รวดเร็วราวกับไฟไหม้ป่า ใครต่อใคร โจรย์ขานกันแข็งแะต่อความยาวสาวคามยี่ตออกไปบางคนว่า ปี่ศาจนายแสง
บีบคอลูกสาวนายนาค บางคนว่าลูกสาวนายนาคได้เห็นปี่ศาจนายแสงแลบลิ้นปลิ้นตาหลอก ควักได้ออกมาไขว้
คนใช้ชายหญิงของนายนาคทุกคนๆ คนรู้แล้วว่าผีตัวนี้เป็นผีปลอม ต่างคอยพยายามจะจับผี แต่นับจาก

วันนั้นมา ปีศาจตัวนั้นไม่ได้ย่างกรายมาที่บ้านนี้อีกเลยเข้าใจว่ามันคงกลัวป็นเป็นแน่

คืนวันเสาร์ผ่านมาถึงอีกครั้งหนึ่ง

คืนนั้นเด็กส่งดีในราว ๓ น.เศษ ปีศาจร้ายได้ปรากฏตัวขึ้นที่เฉลียงหลังเรือนชั้นบน หน้าห้องนอนของเทพ เทวฤทธิ์

แต่เจ้าปีศาจหารู้ไม่ว่า ขณะที่มันป็นปายต้นไม้โหนตัวขึ้นมานบนเรือนนั้น การเคลื่อนไหวของมันอยู่ในสายตาของเทพตลอดเวลา นายเทวฤทธิ์ฟังเข้านอนไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เสียงกึ่งไม้ไหวผิดปกติทำให้เขารับลุกขึ้น จากเตียงนอนคว้าปืนพกคูชีพเลื่อนลูกขึ้นลำเตรียมพร้อมแล้วเทพก็ซุ่มตัวซ่อนอยู่ในที่มีคอกอยู่ที่อยู่จนกระทั่งปีศาจขึ้น มานบนเรือน

ถึงแม้เทพจะแน่ใจว่ามันเป็นคนไม่ใช่ผี นายเทวฤทธิ์ก็ยังนึกหวาดๆ อยู่เหมือนกัน เขาได้เห็นร่างของมันได้อย่างถนัด หน้าหัวกะโหลกคลุมผ้าขาวตลอดร่างเหมือนผีจริงๆ ถ้าเป็นคนที่โง่เขลาไม่ทันพิจารณา แลเห็นเข้าก็จะต้องตระหนกตกใจเพราะเชื่อว่าผี

เทพยกปืนขึ้นหมายศีรษะปีศาจร้าย แต่แล้วความเมตตาสงสารก็ทำให้เขาไม่อาจจะทำได้ ถ้าเขาจะดึกนี้ฉันทันที มันก็ต้องตายอย่างไม่มีปัญหา

นายเทวฤทธิ์เดินอาจๆ เข้ามาเผชิญหน้ากับมันเขายกปืนพกขึ้นจ้องหมายศีรษะปีศาจร้าย แล้วออกคำสั่งบังคับ

“เฮ้ย ยกมือขึ้นถ้าไม่อยากตาย”

ปีศาจส่งเสียง แล้วว่ามันก็คั่นหัวเราะเบาๆ ทำเสียงให้น่ากลัวเทพหัวเราะอย่างใจเย็น

“อย่าเข้ามานะ” เขาพูดอย่างเด็ดขาด “ฉันไม่โง่พอที่จะยิงหน้าอกแกหรือเห็นไหม ศูนย์ปืนของฉันตรงหัว แกพอดี ถ้าแกเคลื่อนไหวเข้ามาอีกนิดเดียว แกต้องเป็นศพแน่ๆ อย่าพยายามทำเห็นผีหน่อยเลยนะ คนอย่างฉัน และพวกเราในบ้านนี้ทุกคนไม่มีใครกลัวผีหรอก”

คราวนี้ปีศาจยืนนิ่งอึ้ง ความลับของมันแตกเสียแล้ว เทพขู่บังคับต่อไป

“เร็ว ถอดผ้าคลุมตัวของแกออกเดี๋ยวนี้” พูดจบเทพก็เปิดสวิชไฟฟ้าเดินทางแลเห็นร่างปีศาจอย่างถนัด ไม่มีความน่ากลัวอะไรสักนิด นอกจากหน้ากากหัวกะโหลกผี และใช้ผ้าขาวผืนหนึ่งคลุมตัว

เจ้าปีศาจตระหนกตกใจเมื่อเห็นท่าทางของเทพจริงจังกับมันและปากกะบอกปืนรีวอลเวอร์ที่เทพถืออยู่นั้น ตรงกับศีรษะมันพอดี มันยื่นกะสับกะส่ายจะปฏิบัติตามคำสั่งก็ใช่ที่หาหนทางหลบหนีก็หมดหวัง ถ้าวิ่งลงบันได ไปข้างล่างก็คงถูกเทพยิงตาย

“อย่ารำไร ถอดผ้าคลุมตัวออก” เทพตวาด

“ถอดไม่ได้ครับ” ปีศาจพูดเสียงเครือ “ไม่ได้มุ่งกางเกงใน เพื่อเห็นแก้ววัฒนธรรมโปรดอย่าให้ผม เปลือยกายเลย”

เทพหัวเราะเบาๆ

“ฉันบอกให้แก้ผ้าคลุมตัวออก เร็ว-ถ้านับ ๓ แกไม่ปฏิบัติตามคำสั่งฉัน กะสุนปืนของฉันก็จะระเบิดสมองแก ฉันคิดว่าแกยังไม่อยากตายหรอก แกเลวมาก เป็นคนไม่ชอบ ชอบเป็นผีว่ายังไงไม่แก้ผ้าออกอะไรละ ๑-๒-”

“โอ้ย-กลัวแล้วครับ อย่าทำผมเลย”

“ก็แก้ผ้าคลุมตัวแกออกซิ”

คราวนี้เจ้าปีศาจจำใจต้องปฏิบัติตามคำสั่งมันแก้ผ้าขาวพันกายออก จากแสงสว่างของไฟฟ้า

เทพได้แลเห็นเกราะอ่อนที่ปีศาจตัวนี้สวมใส่อยู่อย่างชัดเจน เป็นเกราะเกล็ดปลาซ้อนๆกันและมีสีขาว
เจ้าปีศาจหนุ่มกางเกงขาสั้นสีดำไม่ได้สวมเสื้อ

เทพยักหน้าช้าๆ

“เก่งมาก รู้จักป้องกันตัว แต่แคงไม่เก่งไปกว่าฉัน เอ้า-ที่นี้ฉันอยากดูหน้าแก ถอดหน้ากากออกซิ เร็วอย่าดี้อ
ฉันยิงเองง่ายๆ น่าจะบอกให้ ฉันเป็นคน โมโหร้าย ถ้าลงมืออยู่ในมืออย่างนี้แล้วมันให้ฉันอยากยิงคนรำไป
ยิ่งแกเป็นคนร้ายด้วยแล้ว ฉันอาจจะยิงแกตายได้อย่างง่ายดายที่สุดในฐานะที่แก่ปลอมแปลงตัวเป็นผีบุกรุกเข้ามา
ในบ้าน ความตายของแกจะต้องสิ้นสุดลงด้วยความสมน้ำหน้าของพวกชาวสวนแถวนี้ และฉันเองก็ไม่มีผิดอะไร
เร็ว- ถอดหน้าออก”

ปีศาจที่ดูร้ายกลายเป็นลูกแมวเชื่องๆตัวหนึ่ง มันยกมือไหว้เทพ แล้วพูดวิงวอน

“โปรดอย่าดูหน้าผมเลยครับ”

“ทำไม ทำไมถึงดูไม่ได้ “

“ผมขี้อายครับ”

“หนอยแน่ เป็นผีรู้จักอายด้วยหรือ”

“โถ มันก็ต้องอายบ้างซีครับ”

คราวนี้เทพเอ็ดตะโรลั่น

“อย่าพูดเล่น เร็ว - ถอดหน้าออก ๑-๒--“

“โอ๊ย-ถอดแล้วครับ” พูดจบปีศาจร้ายก็ยกมือขึ้นทำท่าจะถอดหน้ากาก แต่แล้วทันใดนั้นเองมันก็ยกเท้าขวา
เตะข้อมือซ้ายของเทพเต็มแรง

ปีนพกจะเดินหลุดจากมือนายเทวฤทธิ์ทันทีปีศาจร้ายปราดเข้ามาประชิดเทพ ชกหมัดขวาปึงเข้าให้ถูกคาง
นายเทวฤทธิ์ ร่างของเทพเซเซ่ตๆ ไปติดลูกกรงเหล็ก ปีศาจร้ายก็มลงจะหยิบปีนพก แต่สิ้นชาติญาณอันว่องไว
ของเทพทำให้เขากลิ่งตัวเข้าไปหาปีนพก เขี่ยมันลอดลูกกรงลอยละลิวลงไปยังพื้นดินข้างล่างแล้วเทพก็รวบขา
ปีศาจไว้แสดงวิชายูโด โดยทำให้คู่ต่อสู้ล้มลงวัดพื้น

แล้วการต่อสู้ระหว่างผีกับคนก็เริ่มต้นอย่างดุเดือดฝ่ายหนึ่งต่อสู้อย่างจนตรอกและ ผู้เพื่อหาโอกาสหลบหนี
อีกฝ่ายหนึ่งต่อสู้เพื่อจะจับกุม เสียยตั้งตั้งโครมครามดังลั่นบ้านปลุกให้คนในบ้านลุกขึ้นด้วยความตระหนกตกใจ

ครั้งหนึ่งปีศาจลุกขึ้นได้ แต่เทพก็รีบลุกขึ้นทันที ทันใด เขาเข้าขวางหน้าบ้านได้ไว้ พอปีศาจถล่ำเข้ามาหมัดดิน
ระเบิดของเทพก็เหวี่ยงปึงเข้าให้หมัดชุกขวาอันหนักแน่นแม่นยำนี้เองทำให้เจ้าปีศาจร้ายล้มฮวบลงบนพื้น
มือทั้งสองเท้ากระดานลั่นสิริระเร่ๆ

นายเทวฤทธิ์ล้มตัวลงกะชากแขนปีศาจให้ลุกขึ้นยืนยังด้วยหมัดขวาอีกครั้งหนึ่งเจ้าปีศาจหมดทางที่จะ
ต่อสู้แล้วไม่มีศิลป์ของการชกมวยเลยนอกจากเหวี่ยงซ้ายเหวี่ยงขวาตามบุญตามกรรม

ขณะนั้นนางคราญกับนางนุชและนายนาคได้พากันวิ่งมายังที่เกิดเหตุ นางนุชถือไม้กวาดดอกหญ้าอยู่ในมือ
พอแลเห็นปีศาจกำลังต่อสู้กับเทพ แมงามก็ย่องเข้ามาข้างหลังปีศาจยกมือทั้งสองเงื้อไม้กวาดขึ้นสุดแขน
กะหน้าลงกลางกะหม่อมปีศาจทันที

“โพลี๊ะ”

เจ้าปีศาจยืนโง่งนไปมา เทพปราดเข้าคว้าหน้าอกมันไว้กะชากหน้ากากออกทิ้ง พวกคนใช้ของนายนาค ๒
คนถือดาบวิ่งขึ้นมาจากชั้นล่างพอดี

“ทุกๆ คน แลเห็นหน้าปีศาจตัวนี้อ่างถนัดเขาคือคนดูแลบ้านนี้นั่นเอง นายนาคลิ้มตาโพลง ยกมือที่ถือปืนพกชี้หน้า

“นายแจ่ม”

ปีศาจปลอมหรือนายแจ่มหน้าซีดเผือดนึกไม่ถึงเลยว่าตนจะถูกจับกุมอย่างง่ายดายเช่นนี้ แน่นอนละ เขาจะต้องถูกแทงส่งตัวไปให้ตำรวจและนั่นย่อมหมาความว่าเขาจะต้องย้ายบ้านจากนอกคุกเข้าไปอยู่ในคุกไม่ต่ำกว่า ๒ ปี

คนดูแลบ้านยื่นกัมหน้าหนึ่งงนุชยกไม้กวาด กะหน้าลงไปอีกครั้งหนึ่งด้วยความโมโหโหด

“นี่แหละ แกทำให้ฉันต้องตกอกตกใจจนแทบจะตีฝอยตาย ໄ – นึกว่าใครเสียอีก ที่แท้ก็แกนั่นเอง เวลาพวกเรามาดูบ้านแกพุดยั้งนั่นยังงี้ ว่าผีที่นี้ดู แต่แล้วก็ตัวแกนั่นแหละเป็นผี มา-มาขอตีหัวอีกทีเถอะจะได้หายแค้น

ปีศาจดั่งเฮือก รีบยกมือไหว้งนุชเป็นการลูบะโทะสรวภาพความผิด

“อย่าทำผมเลยครับ”

งนุชเงื้อไม้กวาดค้ำ แม่กะต่ายปายิ้มให้นายแจ่ม

“ไม่ได้ ต้องให้ฉันตีอีกทีหนึ่ง งามนกลแล้วต้องยิง”

นายแจ่มยิ้มแห้งแล้ง หันหาทางวิทย์

“ตีคุณคนนี่แทนก็แล้วกันครับ”

นายเสียงทองทำคอร่น เข้มมือตะครุบต้นแขนแจ่มขบเขี้ยวเคี้ยวกรามพุดอย่างดุเดือด

“แก อ้ายผู้ร้าย บอกเราเดี๋ยวนีเท่าที่แกปลอมแปลงตัวเป็นผีปีศาจมาหลอกหลอนพวกเราแกมีความประสงค์อะไร หา?บอกมาตามตรง”

นายแจ่มเกรงกลัวจนลนลาน

“ง่า-เปล่าครับ”

นายเทวฤทธิ์พุดเสริมขึ้น

“ถ้าไม่บอกความจริง ฉันจะส่งตัวแกให้ตำรวจเจ้าของที่ให้เขาจัดการกับแกต่อไปตามกฎหมายแกคงไม่ยอมกติดตระวางไม่ใช่หรือ”

ปีศาจผีนยิ้ม

“ไม่ยอมหรือครับ อยู่นอกคุศบายกว่าอยู่ในคุกเป็นกอง”

เทพอดหัวเราะไม่ได้

“ถ้าเช่นนั้นบอกมาตามตรง ฉันต้องการรู้เหตุผลที่แกปลอมตัวเป็นปีศาจ”

นายแจ่มหน้าซีดเผือด สายตาที่มองดูเทพนั้นแสดงการวิงวอน

“ง่า- ถ้าผมบอกแล้วคุณอย่าเอาผมเข้าตารางเลย นะครับ”

“เออ” เทพรับคำ “แต่แกจะต้องไม่โกหกฉัน”

นายแจ่มยกมือไหว้อีก

“เรื่องมันเป็นยังงี้ครับ คือว่า-คือ-คือ” งนุชเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“มัวแต่รำไร คือ-คืออยู่นั่นแหละ ประเดี๋ยวมแม่แพนด้วยไม้กวาดหัวแตกเลย”

นายแจ่มถอยหลังกรูด

“อย่าดูนักซีครับ ผีกลัวจนลนลานอย่างนี้แล้ว”

นางนุชอดหัวเราะไม่ได้

“ผีทำไมถึงกลัวคนล่ะ”

“โธ่-ก็ผีมันผีปลอมนี่ครับ”

คนใช้ของนายนาคนหนึ่งนึกห่มันได้เต็มทน ก็เดินเข้ามาเงื้อดาบขึ้นสุดแขนแล้วพูดกับนายนา

“ท่านครับ ขออนุญาตผมฟันศีรษะผีสัก ๒๐ แผลเถอะครับ”

นายนาหัวเราะ

“เอาซี ตามใจเถอะ ก็แผลก็ได้ ไม่ใช่หัวของฉันหรอก” ปี่ศาจนายแจ่มร้องสุดเสียง

“โอย กลัวแล้วครับ”

เทพเอ็ดตะโรลั่น

“ยังไม่ทันจะฟันเลย ร้องเสียลั่นบ้าน”

“โธ่-ถ้าฟันหัวจะลงไปคอขาดก็ไม่ได้ร้องสะซีครับ”

นางนุชเดินเข้ามายกมือตบหน้านายแจ่มดังขาด

“บอกมา แกมีความประสงค์อะไรที่ทำงานนี้ แกปลอมตัวเป็นผีเพื่อจะให้งานโจรกรรมของแก เป็นไปด้วยความสะดวกใช้ไหม”

นายแจ่มยกมือไหว้อีกหลายครั้ง

“คุณผู้หญิงอย่าดูนักเลยครับ ง่า- ความจริงผมไม่มีเจตนาเข้ามาโจรกรรมท่านหรอกครับ”

นางคราญว่า “ถ้ายังงั้นแกเข้ามาในบ้านฉันทำไมกันยังไม่รับอีกหรือ” แล้วนางคราญก็กล่าวกับคนใช้ของตน

“นายเอิบฟันหัวหมอนี่เลย”

“โธ้ย” นายแจ่มร้องสุดเสียง

สมาชิกของนายนาหัวเราะชอบใจไปตามกัน นายนา ยกปากกะบอกป็นคอลที่จี๊สะเอวแจ่มแล้ว พูดเสียงกร้าว

“อย่ามัวพูดโยกโย้ เล่าความจริงให้เราฟังเดี๋ยวนี้มายังฉันยิ่งแก่แน่ๆ แกอุกอาจมาก”

“เล่าซีครับ ผมจะเรียนให้ท่านทราบเดี๋ยวนี้เรื่องมันไม่มีอะไรหรอกครับ คหบดีผู้หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ๆกับบ้านนี้ ท่านอยากได้ที่ดินกับบ้านหลังนี้ไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน พยายามอ้อนวอนขอซื้อจากคุณนายหลายครั้ง หลายหนแล้วคุณนายท่านก็ไม่ยอมขาย เพราะเป็นสมบัติชิ้นสุดท้ายที่ท่านมีอยู่ ในที่สุดท่านผู้นี้ก็จ้างผม ให้ปลอมตัวเป็นปี่ศาจคุณแสงเที่ยวหลอกหลอนคนในบ้านจนกระทั่งคุณนายอยู่ไม่ได้ ต้องย้ายออกไปอยู่กับญาติที่สะพานพระราม ๖ คุณนายคงยังไม่ยอมขายบ้าน ท่านให้เขาเช่าเพื่อเก็บผลประโยชน์จากค่าเช่า ง่า- ไครมาเช่าผมก็ทำเป็นผีหลอกอยู่ไม่ได้ ที่ทำเช่นนี้ก็เพื่อให้คุณนายยอมขายบ้านและเนื้อที่ดินที่นี้ ผมได้รับค่าจ้าง ในการปลอมตัวเป็นผีครั้งละ ๑๐ บาทครับ ผมสาบานได้ว่าเท่าที่เรียนให้ท่านทราบนี้เป็นความจริงทุกประการ ไม่ใช่ผมเข้ามาเจตนาเข้ามาทำการโจรกรรมหรอกครับ”

ทุกๆ คนนั่งฟังอย่างสนใจ พอแจ่มพูดจบนายนาคกล่าวขึ้นว่า

“ถ้าเช่นนั้นแกเป็นมนุษย์ที่เลวชาติที่สุด แกเนรคุณคุณนายเจ้าของบ้านซึ่งเป็นนายของแก จริงไหมล่ะ”

นายแจ่มก้มหน้ามองดูพื้น

“ความจริงก็ไม่เจตนาจะเนรคุณหรอกครับ แต่พอเห็นเงินเข้าผมก็เคลิบเคลิ้มไปชั่วขณะ เลยยอมเป็นผี”

“อู๋” นงนุชร้องเสียงแหลม เงื่อไม้กวาดขึ้น

“หมั่นไฉนนัก ขอตีหัวอีกทีเถอะน่า”

นายแจ่มทำน้ำเหมือนกับจะร้องให้ กัมศิระชะให้โดยดี นงนุชหวดด้ามไม้กวาดลงไปกลางศิระชะเขา เสียงสนั่นวันไหว นายแจ่มสอตั้งเข็กร้องสุดเสียง วิทย์มองดูเมียของเขาแล้วพูดขึ้นเสียงดังๆ

“โอ้ เอาจริงๆ แหละแอะ พอที่นำ รีเขาตั้งหลายหนแล้ว”

คราวนี้นงนุชชักฉิว

“ห้ามเรอะ หา ประเดี๋ยวเล่นคนห้ามเสียหรือก”

นายเสียงทองผีนย้ม

“เชิญ เชิญแม่คุณ”

นงนุชย้มแป้น เปลี่ยนสายตามาที่เทพ เทวฤทธิ์

“เราควรจะจัดการอย่างไรกับนายแจ่มต่อไปคะ”

ยังไม่ทันที่เทพจะตอบนงนุชก็ชิงพูดขึ้น

“ส่งตำรวจเป็นดีที่สุด”

แจ่มอกสั้นขวัญหาย

“โอ้-กรุณายกโทษให้ผมสักครั้งเถอะครับ นึกว่าปล่อยลูกนกถูกกาเอาบุญเถอะครับ”

นายนาคนองดูหน้าปีศาจปลอมแล้วกล่าวว่า

“ที่หน้าทีหลังแกอย่าทำอย่างนี้อีก แกแกลบมากแกลบจะนึกถึงข้าวแดงแกงร้อนของคุณนายเจ้าของบ้านที่เคยซุบเลี้ยงแกมา แกจะต้องกตัญญูต่อท่าน เข้าใจไหม”

“ครับผมผิดไปแล้ว เพราะเงินแท้ๆ ที่ทำให้ผมต้องเสียคนกลายเป็นคนขาดความกตัญญูไป”

วิทย์ว่า “ไม่ใช่แกคนเดียวหรือกมเถไปที่ตกเป็นทาสของเงินยอมให้เงินจิกหัวใช้ แต่วิสัยของคนดีแล้ว

เขาไม่ยอมให้เงินมีอำนาจเหนือเขาหรือก ฉันทสงสารแกอยู่บ้างเหมือนกัน เพราะเห็นว่าแกเป็นคนโง่เขลา

ไว้การศึกษาชั่วเท่าไม่ถึงการ ฆ่าฉันจะส่งตัวแกให้ตำรวจทันที และนั่นย่อมหมาความว่าแกจะ

ต้องติดตรางไม่ต้องสงสัย”

แจ่มย้มออกมาได้

“เป็นพระเดชพระคุณหาที่สุดมิได้เชียวครับ ผมจะไม่ลืมพระคุณอันใหญ่หลวงของพวกคุณเลย

ผมขอถือโอกาสนี้ฝากตัวเป็นคนใช้ที่ซื่อสัตย์ของพวกคุณด้วย สุดแล้วแต่จะเมตตาใช้สอยเถอะครับ”

นงนุชหัวเราะหึๆ

“ไม่เอาละพอมหาจำเริญ ประเดี่ยวนายก็จะมาทำผีหลอกฉันอีกหรือก “ พุดจบนงนุชก็ก้มลงหยิบหน้ากาก หัวกะโหลกขึ้นมาพิจารณาดู

“อู๋” นงนุชอุทาน “ทิ้งไปยายนุช น่าเกลียดออกจะตาย “

นงนุชหัวเราะ แทนที่จะโยนทิ้งกลับสวมใส่ศิระชะแล้วเดินลอยหน้าลอยตาเข้ามาหาพี่สาวนงนุชร้องวี๊ด กอดนายนาคนแน่น เทพกับวิทย์หัวเราะลั่นนงนุชเห็นพี่สาวตกใจก็รีบถอดหน้ากากออกทันที

“กลัวเหมือนกันหรือ พี่นง”

นงนุชมองดูน้องสาวอย่างเคื่องๆ

“ก็กลัวนะซี เหมือนผีออกจะตายไป อยากรู้เล่นบ้าง ก็ลงไปเล่นให้พ้นบ้านไป ซี้ จะไปหลอกใครก็ไป”

แม่กะตายปาสตั้งเล็กน้อย

“ไม่กล้าลงไปหอรอกค่ะ ดึกตื่นยังงี้กลัวผีหลอกนี่-นายแจ่ม หน้ากากผีอันนี้ขอฉันเถอะนะ”

นายแจ่มรีบอนุญาตโดยเร็ว

“เอาเถอะครับ จะเอาไว้หลอกใครเล่นบ้างก็ตามใจ ผมให้ครับ ซื้อมา ๒ สลึงเท่านั้นเอง”

“ดีมาก ขอบใจ ฉันขอผ้าขาวนี้ด้วย”

“โอ-อย่าเอาเลยครับ นี่ผ้าที่นอน ของผม”

“ก็นั่นนะซีฉันถึงอยากได้ ฉันจะเอาไว้ทำผ้าปูที่นอน เวลานี้ผ้าปูที่นอนแพงมาก

ขอเถอะนะไม่ให้ฉันก็จะเอาละ จะว่ายังไงล่ะ”

นายนาคจู้ยกปาก

“คืนเขาไปนุช อยากได้ก็ซื้อเอาใหม่”

นางนุชหัวเราะ

“อ้อ ดีเหมือนกันค่ะ หนูลืมไปว่าคุณพ่อของหนูมีสตางค์เยอะ”

นายนาคค้อนควับหันมามองคูปีศาจปลอม ยกมือจับเสื้อเกราะ ของนายแจ่มพิจารณาดู แล้วเขากล่าวถามว่า

“เกราะกันปืนพวกตัวนี้แกเอามาจากไหน”

นายแจ่มตอบอย่างนอบน้อม

“ผู้ที่จ้างผมปลอมเป็นผีท่านให้ขอยืมครับ”

เทพว่า “แกอย่าทำอย่างนี้อีกเป็นอันขาดแจ่มผลได้ไม่เท่ากับผลเสียเลย แกอาจจะถูกยิงตายก็ได้ ข้อสำคัญการกระทำของแกนั้นแสดงถึงความอกตัญญู อย่างไม่ต้องสงสัยแกควรจะต้องคอยดูแลบ้านนี้ ต่างหูต่างตาคุณนายท่าน จริงไหมล่ะ รู้สำนึกตัวบ้างหรือยังเท่าที่พวกเราพูดกับแก”

นายแจ่มทำตาแดงๆ คล้ายกับจะร้องไห้

“ครับ ที่หลังผมจะไม่ประพฤติอย่างนี้อีกแล้ว”

“ดีแล้วคนที่ทำผิดและยอมสารภาพความผิดใครๆ ก็ยินดียกโทษให้ เอาละแกกลับไปได้แล้ว

ไปหลับไปนอนเสีย อย่าเที่ยวเพ่นพ่านไปเที่ยวหลอกหลอนใครต่อใครเขาอีกล่ะ”

แจ่มผืนยิ้ม

“หลอกไม่ได้หอรอกครับ คุณผู้หญิงยึดหน้ากากไว้เสียแล้ว”

นางนุชยิ้มแป้น ยกมือจับแขนนายแจ่มแล้วกล่าวถาม

“นี่ ตาแจ่มฉันถามจริงๆ เอะแกน่าจะกลัวผีไหม”

นายแจ่มสอตั้ง

“ปู่ไร่ กลัวซีครับ”

สมาชิกของนายนาคหัวเราะลั่นนงคราญพูดเสริมขึ้น

“แล้วแกปลอมเป็นผีอย่างนี้ถ้าหากว่าไปพบกับผีจริงๆ เข้าแกจะทำอย่างไร”

แจ่มพูดหน้าตายเฉย

“จะทำอย่างไร ก็อวิ้งหนีมันนะซีครับ” พูดจบเขาก็กะพุ่มมือไหว้นายนาคกับ ๒ หนุ่ม ๒ นางอย่างนอบน้อม

“ลาละครับ เป็นพระเดชพระคุณเหลือเกินที่ท่านกรุณาไม่เอาเรื่องเอาราวกับผม”

เทพหันมามองคนใช้ของเขา

“เอิบ ลงไปเปิดประตูข้างล่างให้แจ่มที แล้วอ้อมมาทางหลังเรือนเก็บปิ่นปักให้ฉันด้วย ตกอยู่ข้างต้นไม้ข้างเรือนนี้แหละ นายแจ่มเขาเตะมือฉันจนปิ่นหลุดแล้วจะแย่งปิ่นฉันก็เลยเขี่ยมันลงไปข้างล่าง”

เอิบลืมหูลืมตาโผลงขยับดาบที่ถืออยู่ในมือ

“เจ้าหมอนี่บังอาจเตะมือคุณเขี้ยวหรือครับคุณเทพ”

เทพพยักหน้าแทนคำตอบ

“ช่างเขาเถอะ เอิบ”

“ช่างไม่ได้ซีครับ หนอยแน่ บังอาจเตะนายฉันได้” แล้วนายเอิบก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันมองดูปีศาจกำมะลอบแจ่ม นายแจ่มหน้าซีดตัวนั้น ประณมมือแต่

“กลัวแล้วครับ แม่ฉันแก่มากแล้ว”

เอิบเงื้องดาบขึ้น

“แม่แกอยู่ไหน”

“ตายแล้วขอรับ”

สมาชิกรองนายนาครหัวเราะครืน นายนาครเอื้อมมือจับแขนคนรับใช้ผู้ซื่อสัตย์ของเขาแล้วกล่าวห้าม

“อย่าไปทำเขาเลยเอิบ เขาผิดเขาก็ยอมรับผิดแล้ว”

เอิบทำตาเขี้ยวมองดูนายแจ่ม

“ฮืม-ถ้าไม่กลัวนายจะสู้ละก็พอพินเป็นหมูบะซ้อเลย”

นายแจ่มสั่นศีรษะ

“ไม่-ไม่สู้หรือครับดาบออกขาวจ้ว ทำทางเป็นพระเอกของไม้เมืองเดิมยังงี้ใครจะไปสู้ได้”

เอิบยิ้มแสบ มองดูร่างของเขาเอง

“ฉันนะจะอะทำทางเหมือนพระเอก”

“ครับ” แจ่มพูดเสียงหนักๆ

เอิบยิ้มอายนๆ ยกมือจับหูนายแจ่ม

“ไป ฉันจะลงไปส่งข้างล่าง นายจะชาติก่อนถ้าจะเกิดเป็นลิง ถึงขอบปิ่นต้นไม้ขึ้นมาบนเรือน

ประตูเขาทำไว้ก็ไม่ขึ้น”

ปีศาจกำมะลอบผืนหัวเราะ

“ขึ้นมายังไงกันล่ะครับ ใส่กลอนออกแน่นอนนา”

เอิบไม่พูดอะไรอีก พานายแจ่มลงบันไดไปข้างล่างนายนาครกับลูกสาวและลูกเขยต่างวิพากษ์วิจารณ์กันถึงเรื่องนายแจ่มแล้วหัวเราะกันอย่างสนุกสนาน

“ไป-ไปนอนกันเสียที ดึกตื่นมากแล้ว พอกำลังหลับสบายทีเดียว ได้ยินเสียงตึงตังโครมครามนี่กว่าหวนเกือบหาทางออกไม่ถูกไม่รู้ว่าจะประตุมันอยู่ที่ไหน”

วิทย์หัวเราะ

“ส่วนผมไม่รู้เรื่องหรือครับคุณพ่อ รู้แต่เพียงว่ายายนุชเอาน้ำทิ้งเหยือกสาดหน้าแล้วก็ถูกนุชจุกะซากออกมาจากห้อง”

เทพว่า “กะบวนคนนอนซี้เขาก็คงจะไม่มีใครเกินหน้านายวิทย์ไปได้”

“ถ้ามันก็ยังงั้นแหละ”วิทย์พูดยิ้มๆ

ต่อจากนั้นต่างก็แยกย้ายไปห้องนอนของตน นงนุชถือหน้ากากหวัะโหลกผีไปด้วย

๒ สัปดาหฺ์ผ่านพ้นไปแล้ว

บ้านของนายนาคไม่มีปีศาจจริงๆ หรือปีศาจปลอมมาหลอกหลอนใครอีกเลย นายแจ่มมาบ่นเปี่ยน
อยู่ในบ้านช่วยรดน้ำพรวนดินต้นไม้สารพัด จนกระทั่ง นายนาคเวทนาสงสาร ในที่สุดก็ตั้งเงินเดือนให้ ๑๒ บาท
ในตำแหน่งคนทำสวนกินอยู่กับเขาเสร็จ ซึ่งเป็นที่พอใจของปีศาจปลอมอย่างยิ่ง

บ้านรัตนดิลกในคลองบางยี่ขันกลายเป็นบ้านสำคัญหลังหนึ่งอันเป็นที่สนใจของบรรดาผู้ที่อยู่ในละแวกนี้
ทั้งสิ้น ก็เพราะกิตติศัพท์แห่งความมั่งคั่งของนายนาคนั้นเองได้ล่ำลือทั่วไป ใครผ่านทางนี่ก็อดมองดูไม่ได้
นายนาคตกแต่งบ้านหรูหรา เดี่ยวนี้มีไฟฟ้าใช้แล้ว นายนาคได้ลงทุนค่าตั้งเสาพาดสายเป็นเงินถึง 500 บาท
เพราะในยามสงครามเครื่องอุปกรณ์ในการคิดไฟฟ้าแพงมาก

ชาวบ้านในคลองบางยี่ขันโจทยักันว่า ปีศาจนายแสงหายไปแล้ว เพราะนายนาคมีหมอดี มาจับเอาไป
ถ่วงและทำพิธีปิดรังควาญ อันที่จริงนายนาคไม่ได้ทำอะไร นอกจากทำบุญบ้านตามประเพณี เพื่อให้คนกับ ครอบครั
วได้อยู่ร่มเย็นเป็นสุขมีการสวดมนต์เย็นเย็นเช้า แต่ชาวบ้านโจทยักันกันไปเอง อย่างที่เขาว่าปากคน ยาวกว่าปากกา

ฉากของเราในบทนี้เปิดขึ้นในตอนกลางคืนอีก

ก่อนเวลา 24 น. เด็กน้อย บ้านรัตนดิลกยังสว่างไสวด้วยแสงไฟฟ้า แต่ประตูหน้าต่างชั้นล่างปิด
เกือบหมดทุกบานแล้ว นายนาคเพิ่งเข้านอนเมื่อสักครู่นี้เอง

เทพกับวิทย์ทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว 2 เกลออกบน้ำฝัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวใหม่ คืมกาแฟกันคนละแก้ว
ก็ออกจากห้องลงมาชมแสงเดือนข้างล่าง

เมียของเขายังไม่นอนหลับ นายนาคพาไปดูละครจันทโรภาสมา นงนุชอยู่กับนงนุชชวนกันไปนั่งเล่น
ในสวนหลังบ้าน 2 นางหยกกลัวผีแล้ว ดึกคืนที่ขงคืนลงมาข้างล่างคนเดียวก็ได้ ที่ไม่กลัวผีก็เพราะเข้าใจว่า ผีที่ใคร ๆ
พบเห็นนั้นเป็นผีปลอมทั้งสิ้น ดังเช่นผีนายแจ่ม เป็นต้น

บนแคร่ไม้ไผ่ข้างต้นเงาะ นงนุชกับนงนุชกำลังสนทนากันอย่างสนุกสนาน แสดงเดือนส่องสว่างไปทั่ว
คืนนี้เป็นวันข้างแรมอ่อนๆ ท้องฟ้าแจ่มใส เรื่องหวออาจจะมิได้เหมือนกัน แต่สมาชิกของนายนาคพ้นภัย
จากหวอแน่ๆเพราะได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของทางการคือมาอยู่เสียนอกชุมชนนุมน ไม่มีจุดยุทธศาสตร์
ไม่มีอาคารใหญ่ๆ บ้านช่องก็ห่างกันเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ขึ้นขึ้นหนาปกคลุมไปทั่ว

เทพกับวิทย์ปรากฏตัวขึ้นเบื้องหลังเมียของเขาทั้ง ๒ จะแกล้งร้องกะฮู้ให้เมียตกใจเล่น อันเป็นการสัพพอก
หยอกล้อกันตามประสาตัวหนุ่มเมียสาว แต่แล้วเมื่อนักประพันธ์ออกกับนักร้องย่องเข้ามาในระยะใกล้ซัด
เขาก็ได้ยินเสียงนงนุชกับนงนุชกำลังนิทาเขาอยู่

เทพกะซิบกะซากับเพื่อนเกลอของเขาทันที

“วิทย์อย่าเอะอะไป เมียกำลังนิทาเราได้นิใหม่”

นายเสียงทองพะยักหน้าซ้าๆ

“เอาเรอะ ดีหัวเสียนคนละแผล”

เทพสะคุ้ง แล้วอมยิ้ม

“อย่าพูดดีกว่า”

“นั่นนะซี ลั่นก็ว่าอย่างนั้น ย่องเข้าไปยืนหลังพุ่มไม้นั้นเถอะ เผื่อบางทีคำพูดของเมียอาจจะประ โยชนั

แกเราบ้าง”

นายเทวฤทธิ์พยักหน้าเห็นฟ้องด้วยครั้นแล้ว ๒ สหายก็พากันของเข้ามาหยุดยืนหลังพุ่มไม้ ห่างจากนคราญกับนางนุชเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเอง

“เทพนะเขาเป็นคนหัวสมัยใหม่ ไม่มีอะไรเสียหายเลย ยิ่งเรื่องผีसागแม่นางโงงด้วยแล้ว เขาเห็นเป็นของเหลวไหลที่สุด” นคราญพูดขี้มึนๆ

“ก็เหมือนกับตาวิทย์ของนุชนั่นแหละค่ะ ฟีนิง แต่ว่าวิทย์นะ นุชนี่กว่าแก่กลัวผีเหมือนกัน ที่นี้อายนุชไม่กล้าแสดงออกมา กลัวผีเลยทำกล้าไปยั้งตัวเอง”

นคราญหัวเราะ

“พี่ว่า เทพก็คงหวาดๆ ในเรื่องผีอยู่บ้าง ไม่คิดอะไรกับคุณวิทย์ ผู้ชายโดยมากเขาชอบความรู้สึกเก่งพยายามทำตนให้ใครเห็นว่าเขาเป็นคนเข้มแข็งทั้งๆ ที่ผู้ชายบางคนขี้เขลาตาขาว”

นางนุชขี้มนำเอ็นดู

“นั่นนะซีคะ เรามาทดลองกันดูใหม่ ละ ฟีนิง จะได้ว่าที่เทพกับวิทย์เขาเป็นคนกลัวผีหรือเปล่า”

นคราญขมวดคิ้วเข้าหากัน

“จะทำอย่างไรละนุช”

นางนุชพูดกลางหัวเราะพลาง

“ทำผีหลอกเขาซีคะ หน้ากากผีอันนั้นก็ยังอยู่ แล้วนุชได้มาอีก ๑ อัน รวมเป็น ๒ อัน”

“เอ๊ะ นุชได้มาจากไหน”

“ตาแจ่มเขาให้ค่ะ เมื่อวันที่เขาขนของมาอยู่กับเรา”

คราวนี้นางคราญอดหัวเราะไม่ได้

“ดูตาแจ่มแกพยายามอยากเป็นผีเสียจริงๆ นะ ตานี่ ถ้าแกเกิดตายขึ้นมาแกคงดูชะมัด เพราะยังไม่ทันจะตายแกยังเที่ยวหลอกคน โน้นคนนี่ออกวุ่นไปหมด”

นางนุชนั่งอิงไปสักครู่

“เอาใหม่ละคะ ฟีนิง ทำผีหลอกเขาเล่นดีกว่า”

“จะหลอกเขาเมื่อไหร่”

แม่กะต่ายปานึงตริกตรอง

“คืนพรุ่งนี้ซีคะ วิทย์กับที่เทพเขาตกลงกันว่าพรุ่งนี้เขาให้คนใช้ ยกโต๊ะทำงานลงมาทำในห้องชั้นล่าง เพราะเกรงใจเรา ที่เรานอนไม่มีใครหลับ เนื่องจากเขาเปิดไฟทำงานง่า-พรุ่งนี้ในราว ๒ ยาม กำลังเงียบสงัด ขณะที่ที่เทพกับวิทย์กำลังทำงาน เรา ๒ คนแต่งตัวเป็นผีเข้าไปหลอกเขาดีไหมคะ อย่างน้อยเขาต้องตกใจแน่ๆ”

นคราญสะดุ้งเล็กน้อย

“เอ- ก็ถ้าเมื่อเขาเกิดตกใจ ตาย เรามีต้องเป็นหม้ายหรือนุช”

นางนุชหัวเราะคิก

“มีใครบ้างคะที่ตกใจตาย อย่างมากก็ ออกสันขวัญแขวนไปชั่วขณะเท่านั้น เราจะได้รู้ความจริงว่า ตัวของเราเป็นคนกลัวผีหรือเปล่า ถ้าหากกลัวเราจะได้หัวเราะเยาะเขา ตกลงนะ ฟีนิง”

นคราญพูดเสียงอ่อย

“เอาก็เอา”

นางนุชยกมือจับแขนพี่สาวแล้วพูดต่อไป

“วิ่งไปตีไหมคะ”

นงคราญจับแขนไว้

“อย่า ประเดี๋ยวจับไข้วัวโกรัน”

“ยังงั้นก็เดินเร็วๆ ขนาดวิ่งเหยาะๆ นะคะ” นงนุชพูดเสียงสั้น

นงคราญพยักหน้า ครั้นแล้ว ๒ พี่น้องก็พากันเดินออกไปจากสวน โดยเร็วที่สุด ต่างคนต่างไม่ยอมอยู่หลังเพทกับวิทย์กลั่นหัวเราะแทบแย้ ต่างพากันออกมาจากพุ่มไม้ใบบัง

เทพว่า “เมื่อย่างชี้ขี้ลาดตาขาวอยู่ตามเคย”

นายเสียงทองยิ้มแป้น

“นั่นนะซีแล้งยังจะทำผีหลอกเราอีก”

นายเทวฤทธิ์มองไปทางหน้าบ้าน ๒ พี่น้องรีบพากันเดินเข้าไปนั้นขึ้นไปบนเรือนแล้ว

“นั่งคุยกันเถอะวิทย์ เราเห็นจะต้องใช้วิธีหนามขอกเอาหนามบัง เพื่อสั่งสอนเมียเราไม่ให้เล่นพิเรนทร์อย่างนี้ แล้วก็จะได้เลิกกลัวผีกันเสียที”

“ทำไงล่ะ” วิทย์ถามเรื่อยๆ สายตาจ้องมองดวงจันทร์บนฟากฟ้า

นักประพันธ์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แฉกแฉกแอบเฉิบแหลมได้เกิดขึ้นในสมองของเขา ในอันที่จะซ่อนกลกรรขาของตนกับเพื่อน

“แม่ ๒ คนนั่นเขาจะทำผีหลอกเราในคืนพรุ่งนี้ เวลา ๒ ขาม”

“อ้อ ได้ยินเขาปรึกษากันแล้ว”

เทพว่า “เรา ๒ คนต้องปลอมแปลงเป็นผีบ้าง”

วิทย์ลืมหูลืมตาโพลง

“อะ จะเล่นอุตุริบ้างละซี ฉันเกิดมาเป็นตัวเป็นตนยังไม่เคยเป็นผีกับเขาสักที”

“เถอะน่า ฉันบอกให้เป็น แค่อต้องเป็น”

“เล่นบ้างคับกันด้วยหรือนี่”

เทพหัวเราะ

“ไม่ได้บังคับหรืออีก แต่--“

“แต่อะไร”

“แต่บังคับ พรุ่งนี้ ๒ ขามฉันกับแกจะต้องอยู่ในห้องทำงานของเรา พอปีศาจเมียของเราเข้ามาเราก็จะหลอกเมียของเราทันที เชื่อฉันเถอะ คืนพรุ่งนี้จะต้องเป็นคืนที่สนุกที่สุด นงนุชกับนงคราญ เขาตั้งใจจะหลอกเราแต่เราจะซ่อนกลเขาเพื่อให้เขาเข้าใจผิดคิดว่าเราทั้ง ๒ เป็นผีปีศาจจริงๆ”

นายเสียงทองนั่งคิดแล้วถามเสียงหนักๆ

“สนุกแน่”

“เออน่า บอกว่าสนุกเป็นต้องสนุก เชื่อฉันเถอะน่า เล่นอะไรจะมาสุนกว่าเล่นผีหลอก”

นายเทวราชหัวเราะเสียงแปร่งๆ อย่างไม่ชอบกล

“เอา เมื่อสนุกฉันก็เล่นด้วย แต่อย่าให้ถึงกับจับไข้วัวโกรันก็แล้วกัน ดีไม่ดีแม่ ๒ คนนั่นเกิดขวัญอ่อนถึงกับล้มเจ็บเราก็จะเดือดร้อน แล้วก็ข้อสำคัญ--“

“ทำไม” เทพถาม

วิทย์ฝันหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

“ฉันเกรงว่าผีจริงๆ มันจะพลอยผสมโรงเล่นกับเราด้วยล่ะสิ คราวนี้เลยไม่ต้องรู้กันว่าใครเป็นผีจริง ใครเป็นผีปลอม ล้อกันยุ่งไปหมด กว่าจะรู้เรื่องก็ดีผีตาย”

เทพเปลือยหัวเราะออกมาดังๆ

“บ้าไปได้อั้ย อย่านำไปเป็นคนหัวโบราณไปหน่อยเลยถ้าหากว่าผีมีจริง แล้ว ป่านนี้นักวิทยาศาสตร์ที่เก่งๆของโลกก็คงจะจับผีนำออกแสดงอวดประชาชนได้แล้ว”

วิทย์ว่า “ความจริงฉันเองก็ไม่เคยถูกผีหลอกสักทีแต่ถึงกระนั้นมันก็อดหวาดไม่ได้ เห็นจะเป็นอย่างที่ คุณพ่อท่านว่าไว้ คนเรากลัวความมืดมากกว่ากลัวผี ถ้าเป็นเวลากลางวันแล้ว เราอาจจะเดินเข้าไปเที่ยวตามป่าช้าต่างๆ ได้อย่างสบายทีเดียว แต่ถ้ากลางคืนอย่างนี้--“ แล้ววิทย์หัวเราะ “ไม่มีใครดีเหมือนกัน”

เทพพยักหน้าหงิกๆ ยกมือขวาวางบนบ่าเพื่อน

“เป็นอันตกลงนะ พรุ่งนี้เรา ๒ คนจะต้องกลายเป็นผี”

“แล้วกลายเป็นผี”

เทพสอซึ้ง

“ชั่วเวลาชั่วโมงเดียวเท่านั้น ไม่ใช่กลายเป็นผี การกลายเป็นผีก็ไม่เอาเหมือนกัน เพราะฉันยังอยากเห็น ความสวยสดงดงามของโลกนี้ ฉันยังหนุ่ม ยังพึงพอใจในรูปปรสกลืนเสียง และยังรักเมียของฉันอยู่ เมียฉันสวยงาม”

วิทย์ทำหน้าที่ชอบกล

“มันก็เหมือนกันแหละน่า เพราะว่าพ่อเดียวแม่เดียวกัน แต่ฉันคิดว่าเมียฉันกะจุ่มกะจิมกว่า แหม- พู๊ดแล้วคิดถึงขึ้นมาทีเดียว ไปเหอะซังก่วงนอนแล้ว”

เทพอดหัวเราะไม่ได้

“พรุ่งนี้เราต้องรีบกลับมาจากทำงานแต่วันฉันจะเตรียมหาเครื่องอุปกรณ์ในการปลอมแปลงเป็นผีมาให้พร้อม”

“เออ จริงสินะ เราไม่มีเครื่องมือเครื่องมืออะไรเลย มีอะไรบางล่ะ”

“เออะน่า ไว้เป็นหน้าที่ของตัวเอง”

วิทย์ดับมือแล้วหัวเราะ

“เอาละ เป็นอันสนุกกันใหญ่ ลองเป็นผีดูสักทีหลอกเมียเราเสียก่อน แล้วเที่ยวหลอกพวกคนใช้ เล่นตลอดจนกระทั่งตาแจ่ม”

“เออ จริงๆ โดยเฉพาะตาแจ่ม เราต้องพยายามหลอกให้มากที่สุด เพราะหมอเคยหลอกเรา”

๒ สหายต่างพากันลุกขึ้นจากแคร่ไม้ไผ่ เสียงสุนัขหอนเย็นยะเยือกดังขึ้นที่ปลายสวนติดๆ กับเขตบ้านของนายนาท วิทย์สะอื้นโหยง

“เอาละซี นายแสงเจ้าของบ้านถ้าจะมาเยี่ยมเราละกะมัง”

เทพจู้ยี้ปาก

“อย่าบ้าไปหน่อยเลยนะ นายชี้ขลาดก็รีบวิ่งขึ้นไปบนเรือนก่อน ฉันเองอยากจะได้เห็นผี ดูซิว่ามันจะเก่งกาจสักเพียงไหน ถ้ามันแลบลิ้นปลิ้นตาหลอกฉัน ฉันก็จะหลอกมันบ้าง หลอกกันไปหลอกกันมามันเห็นเราไม่กลัวมันก็คงญาติดีกับเรา”

นายเทวราชหัวเราะ

“ฉันแกล้งทำเป็นกลัวเล่นหรือก่น่า เรื่องผีแล้วไม่เคยกลัวเลยจริงๆ ด้วย เมื่อหนุ่มๆ เคยติดหูหญิงลูกสาว
สัปเหร่อ ตาพ่อคุชะมัด เวลานั้นคนพบผู้หญิงต้องไปพบตอนดึกสงัด และสถานที่นั้นคนพบก็คือ โกดังผี ฉันยังไม่กลัวเลย
นี่นา บางทีนั่งพลอครักกันบนโรงผีด้วยซ้ำปล่อยให้พวกผีดูเราฟรี ไม่เห็นมีกะ โตกกะตากอะไร”

๒ คนไม่พูดอะไรอีก ต่างคนพากันเดินออกไปจากสวน เทพนิกรเตรียมแผนการที่จะหลอกเมียในวัน
พรุ่งนี้ไว้พร้อมสรรพ

จบ

สนุกสนานกว่า และต่อจาก

“ปีศาจบ้านร้าง”

คือ

เรือนผีสิง

เทพ วิทย์

ของ **ป.อินทรปาไลต์**

**** บัดนี้บ้านใหม่ของนางคราญ และนางนุช
เต็มไปด้วยปีศาจร้ายนานาชนิด
นำขนพองสยองเกล้ายิ่งนัก

ทั้งตื่นเต้น ไร้ใจ อย่างน่าสยดสยองยิ่ง

คือ

เรือนผีสิง

SSSSS ตื่นเต้น น่ากลัว ตลกขบขันพร้อม ไม่แพ้
นิยายสามเกลอ (พล นิกร กิมหงวน) ที่ท่าน
ชอบเลย คือเรื่อง

เรือนผีสิง

(ปีศาจบ้านร้าง ตอนที่สอง)